

DET LIBERALE FOLKEPARTIET

partiet for individuell frihet

Program Stortingsvalget 2005

Det Liberale Folkepartiet
Program
Stortingsvalget 2005

Søren Jaabæk – den første DLFer!

Søren Jaabæk (1814-1894) er den stortingsrepresentant som har sittet lengst på Stortinget – fra 1845 til 1891. Han var opprinnelig bonde og lærer, og ble den mest målbevisste og ideologiske politiker Norge noen gang har sett.

I ungdommen ble han grepet av frihetsbevegelsen. Hans ideal var liberalismen, og i sitt virke fulgte han den nesten 100% konsekvent. Staten skulle kun ta seg av noen meget få oppgaver, mente han, og på Stortinget stemte han imot alle forslag til bevilgninger til andre saksområder; han stemte Nei så ofte at han fikk tilnavnet Neibæk. Han stemte imot statlige bevilgninger til nye jernbaneanlegg, han stemte imot diktergasjer til Bjørnson og Ibsen, han var imot at staten skulle gi bønder særfordeler, og han var imot bevilgninger til landbruksskoler. I 1871 foreslo han å legge ned alle statens lærde skoler, middel- og realskoler. Alt slikt skulle klare seg uten offentlig innblanding, mente han.

Han stemte imot at Staten skulle godkjenne leger og sakførere, han ville ha fri adgang også til disse yrkene. Han var til og med en sterk motstander av både kongemakt og presteskap («han viste ingen respekt for den teologiske dogmatikk» heter det i «Norsk Biografisk Leksikon»). Men dessverre var ikke Jaabæk 100% liberalistisk, han var f.eks. tilhenger av at staten skulle regulere bankenes utlånsrenter. «Norsk Biografisk Leksikon» oppsummerer hans ideologi slik: «[Staten] skulle overhodet innskrenke sin virksomhet til det minst mulige og belaste borgerne med så lite skatter som mulig».

I svært stor grad var allikevel Jaabæk en konsekvent liberalist, og den politikken han stod for er i stor grad i samsvar med den som Det Liberale Folkepartiet står for, og vi tillater oss derfor å gi Søren Jaabæk hederstittelen «Den første DLFer».

Forord

I en prosess som startet i 2001 ble DLF gjort om fra et sosialliberalt parti til et konsekvent liberalt og liberalistisk parti. Første skritt i denne prosessen var at det på landsmøtet i 2001 ble nedsatt en komité som skulle utarbeide et nytt prinsippprogram. Dette prinsippprogrammet, som skisserer det idémessige grunnlag for et fritt samfunn, ble vedtatt på landsmøtet i 2002. (Prinsippprogrammet er trykt som et appendiks i dette heftet.) Siden det var kommunevalg i 2003, ble det så laget et kommunevalgprogram, og her skisseres hvordan den politisk styringen av en kommune kan legges om slik at innbyggernes frihet øker. (Dette programmet er tilgjengelig på vår hjemmeside: <http://www.dlf.info/kommuneprogram/>.)

For å nå et fritt samfunn må dagens lovverk vesentlig forandres, og siden det er Stortinget som vedtar lovene, er det derfor først i et Stortingsprogram at vi i en relativt stor skala kan skissere hvordan et fritt samfunn skal se ut, og hva som må gjøres for å øke friheten. Det er dette du vil finne i det foreliggende programmet. Du vil også finne korte omtaler av enkelte av de mange problemene som Norge har.

Dette Stortingsprogrammet ble vedtatt på bakgrunn av et forslag utarbeidet av en komité valgt på DLFs landsmøte i 2004. Komiteen besto av Bent Andreassen, Tømm Arntsen, Knut Eirik Braaten, Per Arne Karlsen, Vegard Martinsen, Knut Mønnesland, Per-Anton Rønning og Inge Simon Thorbjørnsen.

Programmet ble vedtatt etter en omfattende diskusjon blant medlemmene på et lukket forum på Internett i juni 2005.

Knut Mønnesland
Leder, programkomiteen

Vegard Martinsen
Leder DLF

Innhold

1	Konstitusjonelle forhold	4
1.1	Konstitusjonen	4
1.2	Statsform og maktfordeling	4
1.3	Valgordning	5
2	Rettsstaten	6
2.1	Ulover	6
2.2	Rettsikkerhet	7
2.3	Personvern	7
3	Kriminalpolitikk	9
3.1	Hva er kriminalitet?	9
3.2	Narkotika	10
3.3	Våpen	10
3.4	Straffens formål	10
4	Eiendomsretten	12
4.1	Grunneiendom	12
4.2	Førstemann har retten	12
4.3	Ekspropriasjon	13
4.4	Naturressurser	13
4.5	Intellektuell eiendom (åndsrett)	13
4.6	Allmennhetens rett til å ferdes i utmark	14
5	Næringspolitikk	15
5.1	Næringslivet	15
5.2	Reguleringer og konsesjoner	15
5.3	Innovasjon	16
5.4	Støtteordninger	16
5.5	Skatt og avgifter	16
5.6	Konkurransopolitikk	17
5.7	Fagforeninger	17
6	Kvotering og annen diskriminering	19
6.1	Kvotering og diskriminering	19
6.2	Privates rett til diskriminering og relevante vurderinger	20

6.3	Kvotering forutsetter bruk av ulover	20
6.4	Statens interne prosesser	20
7	Primærnæringene	21
7.1	Behov for omstilling	21
7.2	Skadelig regelverk	21
7.3	Ressurser og eiendomsrett	22
8	Samferdsel og kommunikasjon	23
8.1	Person- og godstransport	23
8.2	Post- og telekommunikasjon	24
9	Miljø	26
9.1	Hva er miljøvern?	26
9.2	Forurensning	27
9.3	Realisme	27
9.4	Eiendomsprinsippet	27
9.5	Allmenningsprinsippet	27
9.6	Konkrete saker	28
9.6.1	Kyoto-avtalen	28
9.6.2	Barskogvern/naturfredning i Norge	28
9.6.3	Energiforsyning	28
9.6.4	Rovdyr	29
9.6.5	Motorisert ferdsel i utmark	29
9.6.6	Strandsonen	30
10	Bank- og pengepolitikk	31
10.1	Stabile penger	31
10.2	Bankvirksomhet	32
11	Skattepolitikk	33
11.1	Skatt og eiendomsrett	33
11.2	Reform av skattesystemet	34
12	Velstand og velferd	36
12.1	Forsikringer	36
13	Pensjoner	39
13.1	Folketrygden	39
13.2	Private pensjoner	40

14 Helsevesen	42
14.1 Private sykehus	42
14.2 Helseforsikringer	43
14.3 Deregulering av helsevesenet	43
15 Familiepolitikk	45
15.1 Barns oppvekst	45
15.2 Ekteskap	45
15.3 Adopsjon	46
16 Skolen	47
16.1 Private skoler	47
17 Innvandringspolitikk	49
17.1 Dagens innvandringspolitikk	49
17.2 Fordeler ved innvandring	50
17.3 Integrering	50
17.4 Lojalitet til konstitusjonen	50
17.5 Støtteordninger	51
17.6 Asylinstituttet	51
17.7 Statsborgerskap	51
18 Kultur	52
18.1 Et fritt kulturliv	52
19 Religion	53
19.1 Religion og samfunn	53
19.2 En ny religiøs bevegelse	54
20 Utenriks- og sikkerhetspolitikk	56
20.1 Sikkerhetspolitikk	56
20.2 Utenrikspolitikk	56
20.3 Trusselbildet	56
20.4 FN	57
20.5 EU/EØS	57
20.6 NATO	58
20.7 U-hjelp	58
A Prinsippprogram	62
A.1 Grunnleggende prinsipper	62

A.2	Rettsstaten	63
A.3	Statens oppgaver	64
A.4	Åndsliv og næringsliv	64
A.5	Forhold til andre stater	65

Innledning: Frihet!

Det Liberale Folkepartiet er partiet for individuell frihet. DLFs mål er et fritt samfunn, dvs. et samfunn hvor hvert individ har rett til å leve slik det måtte ønske, så lenge det avstår fra å innlede (initiere) tvang mot andre mennesker.

DLF mener at hvert enkelt menneske har en moralsk rett til å bestemme over sitt liv: hvert menneske bør ha rett til å foreta egne valg og til å handle i samsvar med disse. Men dette innebærer at man også må innestå for konsekvensene av valgene; frihet og ansvar hører sammen. DLF mener at bare på dette grunnlag kan man etablere et samfunn preget av fred, harmoni og velstand.

I et fritt samfunn kan enhver starte en bedrift/virksomhet uten å måtte innhente tillatelser/løyver/konsesjoner fra myndighetene. Enhver kan si hva han måtte ønske, lese hva han vil, og se hva han vil på film eller TV. Man skal kunne ta med seg hva man vil fra utlandet uten at staten har noe med hva eller hvor mye. Man kan tjene så mye man vil uten at staten har noe med å bemektige seg 20% eller 55% eller 70% av det man tjener. Man kan selge hva man vil til hvem man vil uten å måtte innhente tillatelser fra eller måtte betale noe til staten. Man kan også bruke de medisiner eller de rusmidler man måtte ønske. Hvis en kvinne ønsker å få utført en abort så har hun rett til dette. Hvis man ønsker å avslutte sitt liv, så har man all rett til dette, og det skal ikke være straffbart å yte hjelp i slike tilfeller. I et fritt samfunn vil det til og med finnes restauranter hvor man kan ta seg en røyk til kaffen!

Frihet innebærer også at man ikke har krav på å få noe fra andre: i et fritt samfunn er det ingen rett til «gratis» skole, sykehus, pensjoner, etc., og det er heller ingen offentlige støtteordninger. I et fritt samfunn har individet muligheter til selv å sikre seg mot uforutsett store utgifter til slike ting som sykehusbehandling ved å velge den best tjenlige forsikringsordning i et privat, konkurransedrevet forsikringsmarked.

Ideologien bak velferdsstaten, ideen om at man skal betale litt av det man tjener til staten i form av skatt, og så vil staten til gjengjeld gi oss «gratis» skole, helsevesen, pensjoner, osv., er for mange besnærende, men en slik samfunnsorganisering er basert på initiering av tvang, noe som er dypt umoralsk, og den vil føre til at skattene stiger og stiger, til at byråkratiet blir større og sterkere, til at skjemaveldet stadig når nye høyder, og til at kvaliteten på de offentlige tjenestene synker og synker (slik det oppleves i Norge i dag). Dette er altså en ordning som over tid vil føre til det stikk motsatte av det man ønsket: en velferdsstat er ikke forenlig med et velferdssamfunn.

La oss gi noen konkrete opplysninger om hvordan det står til med norsk økonomi. Ca. 90 000 nordmenn er arbeidsløse, 302 000 har uførepensjon, og 67 200 er på attføring. 51 000 er på ulike typer medisinsk rehabilitering, mens ca. 20 000 mottar andre former for stønad. I tillegg kommer 112 000 som mottar sykepengen, og 62 000

som mottar sosialhjelp. Altså er det omkring 700 000 mennesker i arbeidsfør alder som mottar støtte for å gå hjemme. Vi har da ikke regnet med de ca. 630 000 som har alderspensjon. Antall sysselsatte i Norge er ca. 2 300 000, og disse må bære byrden av de ca. 1 300 000 som er trygdet eller arbeidsledige.

La oss også se på hvordan sysselsettingen er fordelt: 869 000 er i det offentlige, mens 1 400 000 er i det private. Altså må 1,4 millioner privatansatte bære kostnaden av 2,1 millioner offentlig ansatte, trygdede og arbeidsledige. (Tallene er fra 2004.)

Enhver burde forstå at dette ikke kan vare i det lange løp. Dette ville ikke ha vært tilfellet i et fritt samfunn.

DLF ønsker altså et fritt samfunn, og et samfunn er fritt kun dersom det er basert på fravær av initiering av tvang, dvs. respekt for individers rettigheter. Disse rettighetene er retten til liv, retten til eiendom, og retten til å søke lykken. Disse rettighetene innebærer at man selv har rett til fullt og helt å disponere sine eiendommer og sin inntekt. Statsmakten er opprettet for å sikre og beskytte disse rettighetene. Staten kan da ikke finansieres på en måte som er i strid med disse rettighetene, og det endelige mål er derfor at staten skal finansieres på frivillig vis.

Frihet er altså retten til å utføre handlinger; frihet er retten til å utføre alle typer handlinger unntatt de som innebærer at man initierer tvang mot andre mennesker, mao. unntatt de handlinger som innebærer at man innskrenker andres frihet. Skal man ha frihet, må man ha områder å utføre disse handlingene på. Det er derfor den private eiendomsrett er så viktig: kun en sikker privat eiendomsrett kan sikre at individene har frihet. Dersom alle områder disponeres av «fellesskapet», er det fellesskapet ved dets valgte representanter som bestemmer hva området skal brukes til, og i slike tilfeller vil mindretall bli hindret i sin livsutfoldelse, og det vil heller ikke ha noen garantier mot undertrykkelse.

Eiendomsrett til noe som ingen eier fra før etableres ved at man, for å bruke John Lockes formulering, «blander sitt arbeid» med området, f.eks. ved å dyrke eller bygge på et landområde, eller ved å begynne å sende radiosignaler på en ledig frekvens.

Teorien om individers rettigheter ble skapt av John Locke, men senere filosofer har også gitt vesentlige bidrag til denne teorien; viktigst av disse er Ayn Rand.

Det følger av dette at i et fritt samfunn skal statens virkeområde være sterkt begrenset, statens eneste oppgave skal være å beskytte individers rettigheter. Staten skal altså kun drive politi, rettsvesen og militært forsvar. (Staten skal selvfølgelig også ha et apparat som administrerer disse oppgavene, og staten skal også føre manntall, arrangere valg, etc.) Det følger videre at næringslivet skal være fritt og uten offentlig innblanding, at skoler, sykehus og pensjonsordninger skal drives av private, og at vi skal ha full frihandel. Mao. et fritt samfunn er et laissez-faire-kapitalistisk samfunn.

DLF anser det som svært viktig at Norge begynner å ta skritt i retning av større frihet; den bekymringsfulle tilstand som landet vårt befinner seg i skyldes nettopp

mangelen på frihet. Kun en politikk med fokus på øket frihet vil kunne redde Norge.

På de følgende sider har vi beskrevet hvordan et fritt samfunn er organisert, og vi har skissert endel konkrete politiske tiltak som må iverksettes for at samfunnet skal ta steget i retning av øket frihet.

Vårt program kan man også finne på vår hjemmeside, <http://www.dlf.info/program/>, og der vil man også kunne finne kildehenvisninger og bakgrunnsliteratur for det som står i dette programmet.

Kapittel 1

Konstitusjonelle forhold

Statens eneste legitime oppgave er å beskytte individers rettigheter. Grunnlaget for statsmaktens legitimitet hviler på dette ene prinsippet.

1.1 Konstitusjonen

Konstitusjonen utgjør det originære opphavet til statsmakten. At retten er originær betyr at den ikke utleder sin rett fra en overordnet kilde. Konstitusjonen er statens høyeste rettsgrunnlag, og danner grunnlag for de øvrige rettsreglene som regulerer forholdet mellom staten og borgerne. Rettsreglene utleder sin gyldighet fra konstitusjonen. DLFs mål er en konstitusjon hvis primære funksjon og legitimitet er tuftet på prinsippet om individers rettigheter. Dette betyr at Grunnloven skal sette klare grenser for statens makt, for dermed å hindre den i å krenke borgernes rettigheter. Den lovgivende forsamling skal ikke kunne gi lover som er i strid med individers rettigheter. Skulle dette likevel skje, er det Høyesteretts oppgave å kjenne slike lover ugyldige. Prinsippet om individers rettigheter må derfor være klart definert i Grunnloven.

1.2 Statsform og maktfordeling

DLF ønsker at Norge skal være en grunnlovfestet republikk etter amerikansk modell. Dagens monarki avskaffes, og en republikansk styreform innføres.

Dette innebærer også at parlamentarismen avskaffes, og at det opprinnelige maktfordelingsprinsipp i Grunnloven av 1814 gjeninnføres.

DLF ønsker at Stortinget skal ha den lovgivende og bevilgende myndighet, at presidenten skal ha den utøvende myndighet, og at den dømmende myndighet, domstolene, skal være uavhengige både av president og Storting. Denne maktfordelingen mellom lovgivende, utøvende og dømmende myndighet er den beste garanti for å hindre at staten begår overgrep mot borgerne. DLF er altså motstander av Johan Sverdrups ønske om å samle «all makt i denne sal».

Maktfordelingsmodellen innebærer at dommere i Høyesterett skal utnevnes av presidenten. For å sikre domstolenes uavhengighet må disse godkjennes av Stortinget. Dommere i lavere rettsinstanser skal utnevnes av et kollegium administrert av Høyesterett.

Domstolene skal bl.a. sikre at lover ikke anvendes i strid med Grunnloven, samt

at presidenten og offentlig forvaltning ikke gir pålegg uten hjemmel i lov.

Den lovgivende forsamling, og republikkens president, skal velges av folket. Presidenten utnevner selv sin regjering. Siden presidenten er direkte valgt av folket, skal ikke nasjonalforsamlingen kunne avsette presidenten slik den kan i et parlamentarisk system; presidenten må være dømt i Riksrett for å kunne avsettes.

DLF er tilhenger av folkestyre med desentralisert politisk makt og avgjørelse i folkevalgte organer, men er motstander av demokrati forstått som ubegrenset flertallsstyre. Slikt demokrati er det samme som flertallsdiktatur. Individens rettigheter er grunnlaget for et fritt samfunn, og skal ikke være gjenstand for valg eller folkeavstemninger.

1.3 Valgordning

DLF mener at alle landets borgere må ha stemmerett med lik verdi og betydning når det gjelder sammensetningen av nasjonalforsamlingen, og vil arbeide for en valgordning som kan realisere en slik målsetning. Stemmeretten skal derfor være alminnelig, og ikke begrenset til eller veiet etter geografisk beliggenhet eller etnisk tilhørighet. Dette innebærer at Stortinget velges med hele landet som én valgkrets. Det innebærer også at Sametinget avskaffes.

DLF vil

- *verne om de rettigheter som Grunnloven av 1814 la opp til, slik som eiendomsrett, næringsfrihet, den personlige frihet, ytringsfrihet, trosfrihet, etc.*
- *at Norge skal bli en grunnlovfestet republikk med folkevalgt president*
- *avskaffe parlamentarismen og gjeninnføre maktfordelingsprinsippet*
- *at Riksrettsinstituttet gjenreises og moderniseres, slik at politikere i større grad må stå til ansvar for sine handlinger enn hva tilfellet er med dagens ordning*
- *at avgitte stemmer ved stortingsvalg skal telle likt, uten hensyn til hvor i landet de er avgitt*

Kapittel 2

Rettsstaten

Alle lover skal kun ha til hensikt å verne den enkeltes liv og eiendom mot overgrep.

Statens eneste legitime oppgave er å beskytte borgerne mot overgrep. Alle lover bør være slik at de presiserer hva slike overgrep består i, og at de anslår hva straffesammene for spesifikke overgrep skal være. Videre må alle landets lover være enkle, utvetydige og alminnelig begripelige. Det er en viktig del av rettssikkerheten at folk har god og lett adgang til å gjøre seg kjent med hva som er gjeldende lov på alle områder som angår dem.

2.1 Ulover

Siden statens eneste legitime oppgave er å beskytte individers rettigheter, mener DLF at alle lover som ikke gjelder dette er umoralske og må fjernes. Dette gjelder et enormt antall av lover i dag, f.eks. de som regulerer næringslivet, de som gjelder hva man kan ta med seg over grensen fra utlandet, de som gjelder hvem som kan drive radio- og TV-virksomhet og hvordan slik virksomhet skal drives, osv.

Vårt syn er at lover som ikke har med beskyttelse av individers rettigheter å gjøre, er skadelige, og at de derfor bør karakteriseres som ulover. Den enorme vekst som har skjedd i antall ulover de siste tiår har to effekter: de reduserer folks velstand, og de fører til en redusert respekt for de legitime lover. Dette er igjen en viktig medvirkende årsak til det moralske forfall med et utall former for svindel og lurei vi opplever i samfunnet. Den enorme veksten i ulover er altså en vesentlig årsak til økningen i kriminaliteten. DLF slutter seg fullt og helt til den kloke formaning fra Frostatingsloven om at «med lov skal landet bygges, og ikke med ulov ødes». La oss også ha nevnt at den brede aksept som finnes for visse former for kriminalitet (tagging, piratkopiering, ulovlig nedlasting av filmer og musikk, etc.) fører til en redusert respekt for lov og rett, og derfor til øket kriminalitet.

I henhold til dette bør et stort antall eksisterende lover fjernes, f.eks. alle lover som omhandler de såkalte «forbrytelser uten offer». «Forbrytelser uten offer» er handlinger som ikke krenker andres rettigheter, og lover som omhandler disse må avskaffes. DLF vil derfor fjerne alle lover, regler og forskrifter som omhandler slike ting som bestemmelser om boplikt ved huskjøp, forbud mot garasje-, hyttebygging og lignende på egen eiendom uten kommunal tillatelse, m.v.

Lover som er gitt i den hensikt å gi et signal fra landets myndigheter om hva de

mener hører med til god oppførsel, altså lover som er ment å være «holdningsskappende», hører ikke hjemme i en rettsstat og må fjernes umiddelbart.

Videre vil DLF avvikle arbeidsmiljøloven, lovbestemmelser om sykelønn (lov-diktatet, ikke frivillig inngåtte avtaler mellom parter i arbeidslivet), bestemmelser om lovregulert ferie, røykeloven, osv. Domstolene må på sin side raskt og uomgjengelig ta opp til behandling de tilfeller hvor en inngått kontrakt blir misligholdt til skade for den ene part. En påpasselig praktisering av dette er en viktig del av den enkeltes rettsvern.

Alt som ikke er uttrykkelig forbudt etter loven skal være tillatt. Anvendelse av omvendt bevisbyrde i rettsvesenet er på alle vis forkastelig og må opphøre.

2.2 Rettssikkerhet

At det kan gå flere år mellom et lovbrudd blir begått og at saken kommer opp til doms er til skade for rettssikkerheten. I slike tilfeller vil vitners sviktende hukommelse, inntrufne dødsfall m.m., kunne innvirke på saksgangen, og dette svekker rettssikkerheten. Denne sendrektigheten innvirker også på bruken av varetektsfengsling. Varetektsfengsling må i en del tilfeller benyttes, men bruken av denne adgang, og særlig lengden av slike fengselsopphold, bør innskrenkes, f.eks. til maksimum fem uker. En viktig årsak til at det hele går så langsomt er utvilsomt den at Norge er blant de land i verden som har størst «lovproduksjon». Siden DLF ønsker å rydde bort alle lover som ikke er til vern om enkeltmenneskets rettigheter, skulle problemet med trengsel og kødannelse i rettssystemet lett kunne løses.

DLF legger også avgjørende vekt på friheten til å inngå kontrakter, og staten skal kunne gripe inn dersom kontrakter brytes. (Ingen kontrakter som innebærer en krenkelse av individers rettigheter er dog gyldige.)

2.3 Personvern

Statens manntall over borgerne skal kun inneholde elementære opplysninger: navn, fødselsdato, ekteskapelig status, bosted, opplysninger om den enkeltes barn. Staten skal ikke kunne registrere slike ting som opplysninger om inntekt, formue, legning, størrelsen på ens bolig, helsetilstand, politisk syn, religiøs tilhørighet, etc.

Staten ved rettsapparatet kan dog føre alle opplysninger som den anser som nødvendige i et register over de som er straffedømt for forbrytelser. Politiet skal kunne overvåke kriminelle, og personer som det er skjellig grunn til å mistenke for planlegging av alvorlig kriminalitet. Politiet skal også kunne foreta overvåkning i forbindelse med trusler mot rikets sikkerhet. Alminnelige borgere skal ikke kunne overvåkes av staten etter andre kriterier enn disse.

Private kan selv avgjøre hvilke opplysninger om seg selv de vil overføre til andre, og de kan selv sette betingelser for hvordan disse kan brukes.

Enhver kan på sin private eiendom overvåke f.eks. via kameraer alle som opphol-

der seg på eiendommen, såfremt disse gjøres oppmerksomme på dette. De opplysninger som samles inn på denne måten skal ikke kunne brukes i strid med de overvåkedes ønske. Unntatt fra denne regel er opplysninger som kan bidra til å oppklare forbrytelser.

Ingen private har rett til å overvåke andres private eiendom uten eierens tillatelse.

Å spre løgnaktige opplysninger om en person slik at disse opplysningene skader vedkommende, f.eks. økonomisk, skal være straffbart. Å gjøre personlige opplysninger om enkeltpersoner alminnelig kjent uten vedkommendes samtykke skal ikke være tillatt.

Mht. registrering av eksempelvis data vedrørende bruk av kredittkort, sending av e-mail, etc., skal brukeren på en praktisk måte gjøres oppmerksom på hvilke opplysninger som registreres, og de registrerte opplysninger skal underlegges tilsvarende regler for bruk som gjelder for opplysninger samlet inn ved overvåking.

DLF vil

- *fjerne alle lover som ikke har som formål å beskytte individers rettigheter*
- *ha et rettferdig, raskt og effektivt rettsvesen*

Kapittel 3

Kriminalpolitikk

DLF vil ha et raskt og rettferdig rettsvesen som idømmer kriminelle strenge straffer.

Å kunne leve i trygghet er en stor verdi. At man kan reise på ferie uten å finne sin bolig ramponert når man kommer hjem, at man kan gå en tur på byen uten å bli overfalt, at man kan foreta investeringer uten at det er sannsynlig at man blir svindlet o.l., er verdier som DLF setter svært høyt.

Nå er sannsynligheten for å bli rammet av en kriminell handling svært lav, og dette gjelder også i de store byene, men DLF mener allikevel at sannsynligheten i dag er for høy. Det går ikke en dag uten at vi leser i avisen om ran, innbrudd og overfall, og drap forekommer i dag fire ganger så ofte som for noen få tiår siden (ca. 10 per år på 50- og 60-tallet, ca. 40 per år på 90-tallet.) Å bli utsatt for en kriminell handling er en forferdelig opplevelse, og DLF legger stor vekt på at færrest mulig skal rammes av dette.

3.1 Hva er kriminalitet?

La oss presisere at vi med kriminalitet ikke mener ethvert lovbrudd, med kriminalitet menes krenkelser av individers rettigheter. Med kriminalitet menes altså slike ting som tyveri, innbrudd, ran, overfall, drap, voldtekt, hærverk, svindel, piratkopiering, etc. Krenkelse av individers rettigheter kan kun skje ved initiering av tvang, og initiering av tvang overfor et annet menneske er det mest umoralske man kan foreta seg overfor mennesker. Vårt syn er at lovverket kun skal bestå av lover som presiserer hva initiering av tvang er i bestemte sammenhenger, og hvilke straffer som lovbrysterer i så fall skal idømmes.

Dette innebærer at slike ting som smugling og hjemmebrenning ikke er kriminelt, heller ikke er det kriminelt å ha en lavere kvinneandel i et bedriftsstyre enn loven sier, eller å jobbe mer enn det som er bestemt i arbeidsmiljøloven.

Til tross for at DLF mener at mange av dagens lover er ulover som vi vil avskaffe, er vi sterkt opptatt av at dagens lover skal følges. Vi aksepterer ikke en privat lovfortolkning, og tar avstand fra ideen om at man kan bryte lover man ikke er enig i.

Vårt syn er at reell kriminalitet, altså rettighetskrenkende handlinger, er forårsaket av gjerningsmennenes manglende respekt for andre menneskers liv og eiendom. Alle bør fra barnsben av læres opp til å respektere andres liv og eiendom, og slik

opplæring skjer først og fremst i familien.

Rettsstatens virksomhet og respekten for lov og rett er overordnet det forhold at mange av dagens lover er rettighetskrenkende, så lenge landet er en rettsstat med rimelig grad av frihet.

3.2 Narkotika

Et klart eksempel på ulover er de lovene som forbyr salg og bruk av narkotika. Bruk av narkotika består ikke av initiering av tvang mot andre mennesker, og skal derfor være tillatt. Dagens lovforbud mot narkotika har på ingen måte forhindret at mange mennesker likevel bruker narkotika, samtidig har forbudet ført til en økning i reell kriminalitet: de som ønsker å bruke narkotika må ofte begå reell kriminalitet for å finansiere sitt narkoforbruk; narkotikaforbudet medfører jo at prisene på narkotika er svært høye. Vårt primære syn er dog at voksne mennesker har rett til selv å bestemme hvilke rusmidler de vil bruke. DLF går derfor inn for en dekriminalisering av all narkotikavirksomhet.

3.3 Våpen

DLF vil at enhver person med rent rulleblad skal kunne kjøpe og eie sivile våpen, dvs. våpen beregnet på jakt, sport og selvforsvar. DLF vil også avvikle politiets rett til uten grunn å inspisere enhver våpeneiers bolig.

3.4 Straffens formål

Et sivilisert samfunn kan ikke tolerere kriminell oppførsel, og de som begår slike handlinger, de som stjeler, begår ran og overfall, o.l., skal straffes i henhold til lov av domstolene. Formålet med straffen er først og fremst å yte rettferdighet, men også andre hensyn kommer med i begrunnelsen for straff. Et viktig element er beskyttelse av samfunnet (den dømte begår ikke ny kriminalitet mens han soner sin straff), et annet er den individualpreventive virkning, og til slutt kommer den allmennpreventive virkning.

Det er et udiskutabelt faktum at en meget stor del av den kriminalitet som rammer oss i dag begås av en liten gruppe kriminelle. Dersom disse forbryterne ikke hadde vært på frifot, men hadde sittet i fengsel, ville mengden kriminalitet vært langt mindre enn den er i dag. Dagens svært milde straffer er en viktig årsak til at kriminaliteten er så høy som den er. DLF vil derfor gå inn for strenge straffer: de som stjeler, overfaller, bedrar eller dreper bør sitte lenge i fengsel.

DLF vil

- *at kriminelle skal straffes strengt*

- *arbeide for at prosessen fra arrestasjon til rettskraftig dom skal gå langt raskere enn i dag*
- *at alle typer «forbrytelser uten offer» skal dekrimaliseres*

Kapittel 4

Eiendomsretten

Frihet er kun mulig dersom den private eiendomsrett er sikker.

DLF holder eiendomsretten som absolutt og ukrenkelig. Eiendomsretten innebærer retten til å utvikle og bruke sin eiendom for selvvalgte formål uten inngripen fra staten eller andre. Det er statens oppgave å beskytte denne retten.

Eiendomsretten er avledet av menneskets rett til sitt eget liv. Mennesket må tenke og handle for å opprettholde og fremme sitt liv, og eiendomsretten er retten til å disponere fruktene av sin egen tenkning og handling.

4.1 Grunneiendom

Eierskap til grunneiendom blir etablert når noen begynner å benytte et ubenyttet landområde. Man kan selvsagt også bli eier ved å overdra et landområde fra en annen som allerede har etablert eiendomsrett, f.eks. gjennom kjøp.

DLF ønsker at enhver skal ha frihet til benytte sin egen eiendom til hva han ønsker så lenge andres rettigheter ikke krenkes. I dagens system utarbeider kommunen reguleringsplaner, og før noe kan bygges må kommunen gi byggetillatelse. Myndighetene deler områder opp i forskjellige soner hvor det bare er lov å benytte eiendom til bestemte formål, for eksempel soner for boliger, soner for industri, soner for handel, osv. Dette systemet, som er meget tungrodd og som det krever enorme resurser å administrere og å trenge igjennom, krenker eierens rett til å bestemme hva han skal bruke sin eiendom til, og DLF ønsker derfor å utvikle dette systemet så raskt som mulig.

4.2 Førstemann har retten

Bruken av en eiendom kan være til sjenanse for hvordan den som eier naboeiendommen ønsker å bruke sin eiendom. F.eks. kan en støyende fabrikk som ligger ved en bolig være til sjenanse for de som oppholder seg i boligen, og de som eier boligen kan derfor ønske at fabrikkens flytter. For å avgjøre slike stridsspørsmål må det finnes et objektivt regelverk. Retten til eiendom betyr som før nevnt ikke at man kan gjøre hva man måtte ønske uavhengig av andres rettigheter; man har ikke rett til å starte en bruksmåte som er til vesentlig sjenanse for bruksmåter som allerede er etablert på nærliggende eiendommer. Dette betyr at den som starter en bruksmåte først, uten at den er til sjenanse for noen, opparbeider seg retten til denne bruksmåten.

Konflikter mellom eiere om bruk av eiendom skal altså løses ved å benytte det gamle romerrettslige prinsippet om at førstemann har retten. Hvis en krenkende bruksmåte innledes, kan den krenkede part gå til rettsvesenet og få denne bruk stan- set. Rettsvesenet kan dog i visse tilfeller etter begjæring stoppe planlagt bruk når det er klart at et tiltak vil volde stor skade. Det som er relevant ved konflikter om bruk er ikke kjøpstidspunktet for eiendommen, men tidspunktet for start av bruksmåte.

DLFs syn er at prinsippet om at førstemann har retten («først i tid, best i rett») skal være et overordnet prinsipp for rettsvesenets håndtering av eiendomskonflikter.

4.3 Ekspropriasjon

DLF mener at ekspropriasjon alltid er umoralsk, og vil gå imot alle forslag om eks- propriasjon. Frihet forutsetter full respekt for den private eiendomsrett, og ekspro- priasjon er den største krenkelse av eiendomsretten som tenkes kan. Av samme grunn er DLF imot båndlegging av private eiendommer.

DLF har stor sans for ideen om å bevare gamle bygninger som viser tidligere tiders kultur, byggeskikk, etc. Vi er dog sterkt imot at staten skal frede slike bygninger siden dette innebærer at eieren tvinges til å disponere disse bygningene på andre måter enn han selv ønsker – slik fredning er en stor krenkelse av eiendomsretten. Dersom noen ønsker å bevare slike bygninger kan de enten avtale dette med eieren, eller de kan kjøpe bygningen av eieren. DLF vil derfor i samsvar med dette privatisere ordninger som Riksantikvaren, og vi vil avskaffe alle de tvangsordninger som Riksantikvaren i dag disponerer.

4.4 Naturressurser

DLF mener at alle naturressurser som f.eks. fossekraft, olje, skog, beiteområder, fisk, vilt, og også radiofrekvenser, skal være i privat eie. Dette løser bl.a. problemet med allmenninger som blir overutnyttet; eiendommer blir alltid overutnyttet når de er eid i fellesskap eller når de disponeres av politikere som på sitt tradisjonelle kortsiktige vis som regel ikke tenker lenger enn til neste valg. Som Aristoteles sa det for mer enn 2000 år siden: «Det som eies i fellesskap blir tatt dårligst vare på». Private eiendom- mer unngår problemet med overutnyttelse fordi det er i den private eierens interesse å holde ressursene i hevd på lang sikt.

Eiendomsrett til naturressurser etableres på samme måte som til grunneiendom, dvs. ved at ressursen blir tatt i bruk. Førstemann som begynner å bruke den får eien- domsrett til den.

4.5 Intellektuell eiendom (åndsrett)

Når man produserer et intellektuelt produkt, skal man ha den fulle rett til å dispo- nere over det. Intellektuelle produkter kan f.eks. være innholdet i bøker og artikler, musikk, film, dataprogrammer, oppfinnelser og varemerker.

DLF mener at opphavsretten til skrifter (copyright) skal, som i dag, vare i 70 år etter opphavsmannens død.

DLF mener at dagens patentsystem skal videreføres. Dersom man tar patent på en oppfinnelse, får man altså enerett til å utnytte denne i 20 år.

4.6 Allmennhetens rett til å ferdes i utmark

Publikum har i alle år kunnet ferdes i utmark selv om den er privat eiet, og DLF anser at publikum derved har opparbeidet en sedvanerett til slik ferdsel. Slik ferdsel, og slike ting som sopp- og bærplukking til privat bruk, er altså etter DLFs syn ikke i strid med grunneierens eiendomsrett. Allikevel kan grunneieren avgrense allmennhetens ferdselsrett til slike områder dersom han vil etablere en bestemt bruk av området, f.eks. til naturreservat, til jaktområde, eller til eget privat bruk.

DLF vil

- *at alle nybygg/virksomheter på grunneiendom skal tillates så lenge naboenes rettigheter er ivaretatt. Konflikter vil bli henvist til rettsvesenet*
- *at konflikter som oppstod under et rettighetskrenkende regime skal løses ved at den som etablerte bruk av ressursen først får lov til å fortsette denne bruk*
- *gå imot alle forslag om ekspropriasjon*
- *oppheve all båndlegging av private eiendommer*
- *avskaffe konsesjonslovene og gi dagens private brukere av naturressurser permanent eiendomsrett*
- *at eiendomsretten til intellektuelle produkter skal beskyttes fullt ut*

Kapittel 5

Næringspolitikk

Det er næringslivet som skaper velstand, og velstanden kan kun sikres dersom de næringsdrivende har frihet. Staten skal derfor ikke regulere næringslivet, staten skal kun beskytte eiendomsretten og håndheve kontrakter.

DLF holder retten til frihet som absolutt og ukrenkelig. Retten til å innrette sitt liv etter sin egen vilje skal ikke krenkes. Ett av de sentrale områder av livet er det å tjene sitt daglige brød, og denne livsviktige oppgaven må ikke hindres eller hemmes av andre mennesker vilkårlige inngripen.

5.1 Næringslivet

Næringslivet er et begrep vi bruker om all den produktive virksomhet som mennesket må utføre for å leve og leve godt, og omfatter alt fra studenters kveldsjobb på en bensinstasjon til den virksomheten som bedrives av internasjonale konserner.

Hver enkelt stiller sine evner, sin arbeidskraft eller sine produkter til disposisjon for andre, og får betalt for dette. Dette skjer i forskjellige former (lønnsarbeid eller egen virksomhet), alt etter hva den enkelte foretrekker. Næringslivet består av all virksomhet som noen anser som nyttig og som er inntektsbringende.

DLF vil legge til rette for at alle skal kunne innrette sitt yrkesliv etter sitt eget ønske og fullt ut kunne disponere fruktene av sin egen arbeidsinnsats.

5.2 Reguleringer og konsesjoner

Dagens samfunn er gjennomregulert på de fleste områder, og særlig gjelder dette næringslivet. DLF mener at dette er et onde, og vi vil arbeide aktivt for å avvikle alle disse reguleringene.

I Norge i dag reguleres forretningers åpningstider, hvem som får lov til å kjøre drosje er bestemt av det offentlige, kafeiere nektes å la sine gjester røyke, salg og arv av eiendommer kan overstyres av offentlig myndighet, etc. Formålet med disse reguleringene er å styre adferd ut i fra et politisk ønske om et bestemt resultat.

I tillegg til at dette hindrer ellers lovmessig virksomhet som ikke krenker noens rettigheter, er resultatene alltid meget nedslående, sett opp mot målsettingen. F.eks. har konsesjonsloven, som bl.a. tar sikte på å bevare et aktivt landbruk, ført til at landbruket er den svakeste næringen i landet, med negativ lønnsomhet.

DLF anser slik inngripen i eiendomsretten for såvel umoralsk som upraktisk, og

vi vil avvikle all regulering av næringslivet.

5.3 Innovasjon

Et levedyktig næringsliv, som er en nødvendig basis for velstand, er avhengig av kontinuerlig innovasjon. Innovasjon kan kun skje ved at entreprenører og oppfinnere har frihet til å forske, til å prøve seg frem, til å ta sjanser. Slik aktivitet blir stadig vanskeligere dersom næringslivet er gjennomregulert av det offentlige; det er ikke tilfeldig at det er de land som har størst frihet som har de fleste oppfinnelser, de fleste Nobelpriser, de fleste forskere – og den høyeste velstand.

Det som driver innovasjon er i betydelig grad muligheten til å tjene penger. Derfor bør innovatører, og de som finansierer dem, ha all mulighet til selv å profitere på vellykkede nyskapninger. Også av denne grunn bør skatter og avgifter være svært lave.

DLF vil derfor også avvikle alle statlige tiltak som gir seg ut for å støtte innovasjon. Slike statlige ordninger vil som regel tilgodese de som har best forbindelser i de politiske miljøer, og i mindre grad vil de tilgodese de som arbeider med nyvinninger som virkelig er mest lovende. Dessuten er statlige ordninger alltid forbundet med et komplisert regelverk, skjemavelde og byråkrati, og dette vil dempe den entusiasme og det pågangsmot som er nødvendig for innovasjon.

Også av denne grunn bør alle de reguleringer som i dag belaster næringslivet avvikles.

5.4 Støtteordninger

Staten yter i dag støtte gjennom en rekke støtteordninger til næringslivet, spesielt rettet mot antatt svake aktører. Støtteordningene skal visstnok fremme nyskapning og opprettelse av arbeidsplasser, men noen slik effekt kan ikke påvises. Det eneste som virkelig vil gjøre det lettere å starte opp virksomhet er lavere skatter og færre reguleringer.

All statsstøtte til næringslivet finansieres selvsagt av skattepenger som er tatt fra de bedrifter og privatpersoner som klarer seg på egen hånd, og svekker disse. Den reelle effekt av støtteordningene er derfor at næringslivets totale fortjeneste reduseres, siden støtteordningene på en kunstig måte overfører verdier fra mer vellykkede til mindre vellykkede bedrifter.

DLF vil avvikle alle offentlige støtteordninger til næringslivet.

5.5 Skatt og avgifter

Bedrifter ilegges i dag høye skatter og avgifter, og det regelverk som skatter og avgifter beregnes etter er svært komplisert. Dette betyr at kostnaden for bedriftene ikke bare er det som må betales, regelverket medfører også store administrasjonskostnader. Regelverket blir også mer og mer komplisert over tid; delingsmodellen og

moms«reformen» er skrekkeeksempler på hvordan skattesystemet blir en stadig større byrde på bedriftene.

Skattevesenet er også en stor belastning på grunn av dets rigide adferd og regelverk. Bedriftsledere risikerer straffeansvar på grunn av bagatellmessige forsinkelser og feil, og det er ikke rom for betalingsutsettelse ved svak likviditet.

DLF vil ikke bare senke skattesatser og fiskale avgifter, vi vil også legge om dagens praksis med hardhendt skatteinnkreving og strenge kontrollrutiner.

5.6 Konkurransopolitikk

DLF er tilhengere av fri næringsvirksomhet. Det betyr at næringsdrivende fritt kan tilby de varer og tjenester de ønsker, med de betingelser de selv setter.

Det betyr ikke at det til enhver tid skal finnes et visst antall tilbydere som må tilby de samme varer på likelydende betingelser, eller at staten på noe vis skal påvirke markedet for å oppnå dette.

DLFs syn står i skarp motsetning til dagens konkurranselovgivning, som gir myndighetene adgang til skjønnsmessige inngrep mot markedsaktørene, selv om de ikke har gjort noe kriminelt. I dagens lovverk kan næringsdrivende rammes av sanksjoner hvis de selger en vare for billig (dumping), for dyrt (monopolprofitter) eller til en passende pris (prissamarbeid).

Konkurranselovene krenker individers rettigheter, herunder eiendomsretten og kontraktsfriheten, og de er også mer eller mindre vilkårlige. DLF vil derfor avskaffe all konkurranselovgivning og det tilhørende Konkurransetilsynet.

5.7 Fagforeninger

DLF er tilhenger av full organisasjonsfrihet: Enhver har rett til å være med i en fagforening, men han har også rett til ikke å være med. Forholdet mellom arbeidsgiver og arbeidstagere bør avtales fullt og helt mellom arbeidsgiver og arbeidstager uten noen form for statlig innblanding eller noen statlig favorisering av noen av partene. Arbeiderne har full rett til å la seg representere av en fagforening eller å la være, og arbeidsgiveren har full rett til å forhandle med en fagforening eller å la være.

Dessverre har det forekommet at fagforeningsmedlemmer på ulike vis har trakassert arbeidstagere som har ønsket å arbeide på andre betingelser enn de som fagforeningene har foretrukket, og myndighetene/rettsapparatet har som regel sett igjennom fingrene med denne trakasseringen. Etter DLFs syn er all slik trakassering kriminelle handlinger, og vi mener at slikt må forfølges av rettsapparatet på vanlig måte.

DLF mener at enhver har rett til å avtale de arbeidsbetingelser han måtte ønske, og at fagforeninger ikke har noen rett til å diktere lønns- og arbeidsbetingelser for noen. Fagforeningenes arbeid for høyere lønn for sine medlemmer har også den bivirkningen at etterspørselen etter arbeidskraft blir mindre; fagforeningens krav fører altså til at noen blir stående utenfor arbeidsmarkedet. Fagforeningenes virksomhet

kan altså føre til høyere lønn for medlemmene, men dette skjer på bekostning av de som blir stengt ute fra arbeidsmarkedet.

Spesielt betyr dette at DLF mener at utlendinger som ønsker å komme til Norge for å arbeide for en lavere lønn enn det som fagforeningene synes er riktig, har all rett til dette.

DLF vil

- *ha et sterkt og fleksibelt næringsliv*
- *avvikle alle reguleringer av næringslivet*
- *avvikle alle støtteordninger til næringslivet*
- *gjeninnføre fri næringsvirksomhet*
- *ha full organisasjonsfrihet*
- *at lovverket ikke skal favorisere noen av partene i arbeidslivet*

Kapittel 6

Kvotering og annen diskriminering

Staten skal ikke pålegge private selskaper og organisasjoner noen form for tvungen kvotering eller andre former for diskriminering. Staten skal heller ikke benytte kvotering i interne prosesser, men benytte normale kriterier for kvalifikasjoner og egnethet.

DLF betrakter eiendomsretten og organisasjonsfriheten som ukrenkelig. Staten skal derfor ikke blande seg inn i individers fredelige disponering av sin eiendom. Staten skal derfor heller ikke sette betingelser for privatpersoners tilbud om ansettelse, medlemskap i foreninger eller sammenslutninger, styreplasser i bedrifter, utleie av bolig, etc. DLF avviser derfor alle offentlige pålegg til private om kvotering etter kjønn, rase, alder, etc. Allikevel må private, i samsvar med prinsippet om enhver rett til å disponere egen eiendom, selv ha rett til å ansette eller leie ut til hvem de måtte ønske.

6.1 Kvotering og diskriminering

Kvotering består i å sette krav til at særgrupper, basert på kjønn, rase, religion, legning eller nasjonalitet, skal ha en proporsjonal representasjon i ulike fora og organer. Kvotering innebærer dermed at det settes tilfeldige og reelt sett ubegrunnede forholdstall for representasjon. Kvotering består altså i å fremme kandidater fra særgruppene på bekostning av medlemmer i andre grupper, og dette medfører diskriminering av disse.

Kvoteringsordninger baserer seg på en feilaktig, kollektivistisk tenkning der grupper har rettigheter, og der individet er redusert til et utskiftbart medlem av gruppen. DLF tar avstand fra all kollektivism, og vil avvike alle offentlige pålegg som har utgangspunkt i kollektivistisk tenkning. Statlig propaganda for feminisme, og støtte til pressgrupper for slike formål, må derfor avvikes.

Like feilaktig er ideen om at grupper har rett til eller krav på representasjon i visse fora. I politiske fora representerer et medlem sine velgere, og ingen andre. Også i næringslivet er ideen om representasjon av visse grupper irrelevant og ugyldig. Styremedlemmer representerer eiernes preferanser; øvrige medarbeidere er ansatt for å tjene eiernes interesser og de er ikke representanter for noen. DLF vil derfor avvike alle offentlige pålegg om kvotering.

6.2 Privates rett til diskriminering og relevante vurderinger

DLF mener at privatpersoner, bedrifter og organisasjoner skal ha full frihet til å organisere sin egen bemanning. Dette medfører at de må ha rett til å legge de kriterier de måtte ønske til grunn for sin virksomhet, selv om andre måtte finne dem ugyldige.

I mange tilfeller er det i dagens lovverk forbudt å legge vekt på f.eks. politiske og religiøse kriterier ved kontraktsforhold, selv om disse er svært relevante. En fondsforvalter bør ikke ansette en anarkist som ikke respekterer eiendomsretten, en pasifist bør ikke gis klarering for arbeid i militære anlegg, og et samboende homofilt par bør ikke leie ut kjellerleiligheten til en religiøs fundamentalist som hevder at homofili er synd og skal straffes. Staten skal ikke kunne overprøve borgernes vurderinger i slike saker, og DLF vil oppheve alle lovbestemmelser om dette.

6.3 Kvotering forutsetter bruk av ulover

En lovbestemt kvotering f.eks. i bedrifters styrer medfører en situasjon der resultatet av lovlige og aktverdige handlinger blir ulovlig. I et valg til et styre vil valget av styreformann, sekretær og styremedlemmer isolert sett være lovlige, men totalen kan bli ulovlig dersom det foreligger et krav om en viss prosentandel kvinner. Dersom denne kvoten ikke oppfylles i valgene, har ingen foretatt seg noe ulovlig, men de kan allikevel etter dagens bestemmelser straffes. Enhver lov som har slike egenskaper er både umoralsk og grunnlovsstridig, og må avskaffes.

6.4 Statens interne prosesser

DLF ønsker at staten ikke skal benytte kvotering eller annen irrelevant diskriminering i sine interne ansettelsesprosesser. Enhver kandidat skal bedømmes ut ifra sin egnethet til stilling som skal besettes, basert på de relevante kriterier. I de tilfeller der kjønn, etnisitet, religiøse eller politiske forestillinger er relevante kriterier, kan slike legges til grunn.

DLF vil

- *oppheve likestillingslovens paragrafer om kjønnsbestemt styresammensetning, og dernest likestillingsloven i sin helhet*
- *oppheve lovforbud mot diskriminering i ansettelsesforhold og leieforhold*
- *avvikle statlige organer for feminisme*
- *oppheve rasismeparagrafen*
- *oppheve den omvendte bevisbyrde som er innført i forbindelse med slike lover*

Kapittel 7

Primærnæringene

Primærnæringene er primært til for å produsere mat, ikke for å opprettholde et bestemt bosettingsmønster eller for å bevare tradisjoner. For å få til en effektiv verdiskapning må alle offentlige inngrep avvikles.

DLF anser ikke primærnæringer for å stå i noen særstilling i forhold til resten av næringslivet. Også her vil vi deregulere og avvikle støtteordninger på samme måte som i øvrig næringsvirksomhet. Men, siden jordbruket i en særlig stor grad er lammet av stønad og regulering, vil vi avvikle disse ordningene over en lengre tidsperiode, slik at bøndene får tid til å omstille seg til normal næringsdrift og bort fra klienttilværelsen.

7.1 Behov for omstilling

Dagens ordninger er laget for kunstig å opprettholde et bruksmønster som ikke lenger er økonomisk forsvarlig, og for å hindre omstilling. Mulighetene for å omstille seg under det nåværende reguleringsregimet er minimale. Enhver produksjon av landbruksartikler er underlagt kvoter, og så vel tradisjonell som nyskapende bruk av inn- og utmark er underlagt strenge begrensninger. Disse er ofte begrunnet av miljøhensyn, hensynet til naboens smak og behag, og ønsket om å opprettholde tradisjoner til bruk på postkort.

Spesielt miljøbegrunnet båndlegging av arealer utgjør en stor og voksende trussel mot næringsgrunnlaget på bygdene. Det er av helt avgjørende betydning at bønder fritt kan utvikle nye måter å tjene penger på gårdens ressurser, og bruk av utmark til opplevelsesturisme er en naturlig vekstnæring. For å få til bærekraftige næringsveier vil det ofte være behov for å bygge ut muligheter for innkvartering, servering og bekvemme observasjons-, jakt- og fiskeposter. Dessverre hindres dette ofte av slike ting som forbudet mot motorferdsel, fredning av bekkedrag og våtmarker, o.l.

7.2 Skadelig regelverk

Reguleringer begrunnet med helse- og smittevern legger i mange tilfeller store hindringer i veien for en blomstrende næringsvei basert på gårdsprodukter og sterke, lokale merkenavn. Hjemmeslakting og produksjon av matvarer er i dag vanskelig og i mange tilfeller umulig.

Særnorsk alkohollovgivning hindrer millionindustri innen cider, urtebrennevin og

ølbygging. Alt dette kunne ha ført til blomstrende bygder med solid næringsgrunnlag, men hindres av regelverk av nasjonalt eller EØS-opphav.

7.3 Ressurser og eiendomsrett

Fiskeressursene er en fornybar ressurs, men mangelen på privat eiendomsrett har ført til overfiske og i enkelte tilfeller til «svart hav». DLF vil derfor gå inn for ordninger som innebærer at det etableres eiendomsrett til havets fiskeressurser. (Slik eiendomsrett må ikke nødvendigvis være geografisk begrenset.) Kun dette kan sikre at fiskeressursene blir forvaltet i et langsiktig perspektiv, og at vi unngår dagens utbredte fiskefusk og dumping.

DLF vil

- *gjeninnføre bønders eiendomsrett til egen skog og innmark*
- *avvikle alle kvoteordninger og reguleringer i landbruket*
- *avvikle alle støtteordninger til primærnæringene*
- *etablere eiendomsrett til fiskeressursene i havet*

Kapittel 8

Samferdsel og kommunikasjon

Samferdsel og kommunikasjon, både med bil, tog, fly, og via post, Internett og telefon, er et stort gode og har medført store fordeler for alle mennesker. DLF vil at tilbudene innen disse områdene skal kunne utvikle seg uten reguleringer og andre hindringer skapt av det offentlige.

Alle mennesker bruker et stort antall ulike samferdsels- og kommunikasjonsredskaper (telefon, radio, PC, bil, fly, etc.), og DLF mener at disse bør være utbredt og tilgjengelig i størst mulig grad. Ifølge DLF er det ikke en offentlig oppgave å drive eller regulere slikt: persontransport, godstransport eller telekommunikasjoner, sjøfart, jernbane, bil, fly, post og telekommunikasjoner bør drives uten noen former for offentlig regulering.

8.1 Person- og godstransport

Bilen er et stort gode, den gjør menneskers liv svært mye bedre. DLF ønsker at alle skatter og avgifter som i dag er knyttet til bilen skal avvikles. Dette inkluderer bl.a. engangsavgiften, registreringsavgiften, årsavgiften og bensinavgiften.

DLF ønsker at veiene skal eies og drives av private. Dette medfører at de som kjører på veiene må betale for det det koster å bygge og vedlikeholde dem. Da vil tilbud og etterspørsel etter veier møtes, og det vil ikke, som i dag, være mangel på gode veier der det reelt sett er bruk for dem. Veibyggerne må dog kjøpe grunnen veiene skal bygges på, eller inngå avtale med grunneierne; det skal ikke være mulighet for ekspropriasjon for veiformål.

Det er opp til eieren av veien å sette betingelsene for hvordan den skal brukes. Brudd på trafikkregler er å anse som et sivilt kontraktbrudd. Private vei-eiere vil antagelig bruke private vakselskaper for å sørge for at trafikkreglene som gjelder på veien blir overholdt. DLF mener altså at det på private veier ikke er en politioppgave å håndheve trafikkregler, og at brudd på trafikkregler ikke er å regne som kriminelle handlinger.

DLF ønsker å fjerne alle skatter og avgifter i forbindelse med luftfart, og DLF ønsker også å privatisere flyplassene. Luftfartsverket og Luftfartstilsynet bygges gradvis ned, samtidig som de av de nødvendige oppgavene de nå har overføres til private selskaper. Kontroll av luftrommet overføres til private selskaper som skal ha eienomsrett til å regulere et bestemt luftrom. Det lages spesielle unntak for Forsvarets

bruk av luftrom i fred og krig.

Jernbanevirksomheten i Norge består av det statlige monopolet Jernbaneverket som eier og driver jernbanenettet, og selskaper som kjører tog på dette nettet. Norges Statsbaner AS er det største selskapet som bruker jernbanenettet. DLF ønsker å privatisere Jernbaneverket og NSB.

8.2 Post- og telekommunikasjon

DLF vil utvikle alle offentlige reguleringer av post- og telekommunikasjoner.

Det skal være frihet til å etablere teleforbindelser uten hindringer fra statens side, så lenge eiendomsretten blir respektert. I dag kan teleselskapene, støttet av statlig makt, kreve å legge kabler på andres eiendom uten eierens samtykke. DLF vil avskaffe denne ordningen.

Radiofrekvenser skal være i privat eie, og eiendomsrett tilegnes på normal måte (se innledningen). For de radiofrekvenser som allerede er i bruk i et område, ønsker DLF i størst mulig grad å gi eiendomsretten til eksisterende brukere. Dette innebærer f.eks. at radio- og TV-stasjoner får permanent eiendomsrett til de frekvenser de bruker i dag. Alle konsesjonsordninger, reguleringer og lisenser for kringkastingsvirksomhet avskaffes og full ytringsfrihet innføres. Når det gjelder åpne frekvensbånd, som f.eks. trådløst lokalnettverk, ønsker DLF å videreføre dagens regler.

Store teleselskaper som f.eks. Telenor og NetCom må i dag under statlig tvang leie ut sine telenett til andre selskaper til en statlig fastsatt pris. DLF vil avskaffe alle slike reguleringer. Teleselskapene skal ha full eiendomsrett til sin infrastruktur og skal selv kunne sette betingelsene for evt. videreutleie.

DLF vil avskaffe det statlige monopolet for levering av brevpost, og fullt ut privatisere Posten Norge AS.

DLF vil

- *avskaffe alle subsidier til samferdsel*
- *fjerne alle skatter og avgifter på biler og drivstoff*
- *at veiene skal være eiet av private*
- *avskaffe alle konsesjonsordninger og reguleringer av drosje- og bussvirksomhet*
- *avskaffe muligheten for ekspropriasjon for samferdselsformål*
- *gå inn for kommersiell finansiering av NRK, Telenor, NSB, Jernbaneverket, flyplassene, Luftfartsverket, havnevesenet, Posten Norge og lignende organisasjoner, og vil selge disse institusjonene til private*

- *innføre full privat eiendomsrett for teleinfrastruktur, inkludert radiofrekvenser*
- *bygge ned og så avskaffe Post- og teletilsynet*
- *avskaffe kravet om statlig typegodkjenning av biler, fly, tog, båter, osv.*

Kapittel 9

Miljø

Staten skal ikke legge hindringer i veien for de forbedringer av det menneskelige miljø som videnskap, teknologi og industri står for.

DLF har med glede akseptert den industrielle revolusjon og dens videre utvikling, og anser dette som et av menneskehetens store fremskritt. DLF vil ikke «tilbake til naturen», vi vil ikke tilbake til en tid da folk «levde i pakt med naturen og i harmoni med sine omgivelser», dvs. vi vil ikke tilbake til en tid da menneskets liv var preget av fattigdom og sykdom, og hvor den gjennomsnittlige levealder var noen og tredve år.

Siden all produksjon innebærer at det også dannes avfallstoffer, kan det dukke opp miljøproblemer. DLF vil ha en politikk som i størst mulig grad reduserer problemene forbundet med alle typer forurensning.

Reelle miljøproblemer løses best av aktive grunneiere som selv disponerer sin eiendom etter eget skjønn. Konflikter om utslipp løses ved bruk av prinsippet om at førstemann har retten, se kap. 4.

Menneskelig aktivitet tar sikte på å omforme omgivelsene slik at de bedre passer oss. DLF anser det ikke som et mål å bevare en uberørt naturtilstand.

9.1 Hva er miljøvern?

Miljøvern består i å sikre folk gode omgivelser å leve i. Ordet brukes tradisjonelt mest om å bevare naturen i uberørt stand. DLF mener at det menneskelige miljøet best vernes ved at naturen er i en slik tilstand at den er til nytte og glede for mennesker, noe som ofte medfører endringer fra dens opprinnelige tilstand.

Uberørt natur er av en stor verdi for mange mennesker, men mat, husly og velstand er av større verdi. Det er først når vi har skaffet oss dette at vi kan sette pris på den uberørte naturen på grunn av de estetiske gleder den gir oss, eller kanskje ved tanken på den genetiske reserve den utgjør.

Men det er altså ikke slik at naturen skal gå *foran* menneskelige behov. Naturen i seg selv har ingen selvstendig verdi eller behov, den har verdi som menneskets omgivelser. Dersom miljøvern benyttes som et brekkstang til å hindre normal menneskelig aktivitet, anser vi dette som skadelig og umoralsk.

DLF vil føre en miljøpolitikk som setter menneskelige behov i sentrum, basert på eiendomsretten.

9.2 Forurensning

Forurensning er opphopning av skjemmende og skadelige stoffer på en slik måte at de truer menneskelig velvære og helse.

Hva som regnes som forurensning vil altså være betinget av mange faktorer. F.eks. er toleransen for industrirøyk vesentlig mindre nå enn tidligere, da avhengigheten av industriens velstandsøkning var større enn i dag.

I byer bør det forventes høyere konsentrasjoner av støv og giftstoffer enn i grise- og skogstrøk. Et nivå av svevestøv som ville vekke bekymring på høyfjellet, må ansees som normalt og uproblematisk i Oslo.

9.3 Realisme

Dagens debatt om miljøspørsmål er preget av følelser og lite fokus på fakta. Mange aktører ser seg tjent med å bygge opp en irrasjonell frykt for store miljøkatastrofer, også der hvor de faktiske skadevirkningene er beskjedne eller ikke-påviselige. Dette kan synes å være motivert av et ønske om politisk styring i en grad som ikke ville vært akseptert uten en ytre trussel.

Det faktiske forhold er at så godt som alle miljømessige faktorer blir stadig bedre, og at alle tidligere spådde katastrofer har uteblitt.

DLF baserer sin miljøpolitikk på reelle fakta, og ikke på vilkårlige antagelser.

9.4 Eiendomsprinsippet

Også i forbindelse med miljøspørsmål er det eieren som best er i stand til å avgjøre hvordan eiendommen skal disponeres. Grunneiere har den største interesse av å ivareta sin eiendom på en god og langsiktig måte. Der det er klare eiendomsforhold og rettsregler er det minimalt med reelle miljøproblemer.

Konflikter mellom «verneinteresser» og bønder/skogeiere skyldes vanligvis en urealistisk og virkelighetsfjern oppfatning blant «miljøvernere». Det har f.eks. fremkommet synspunkter som går ut på at tømmerhogst er skadelig og bør stanses. En slik kunnskapsløshet bør ikke på noen måte legge premisser for lovverket.

Søppeldeponering er en nyttig, men ubehagelig, virksomhet som må utføres, og grunneieren er den nærmeste til å avgjøre om de økonomiske fordelene et deponi medfører veier opp for ulempene. Slik virksomhet må også følge prinsippet om at andre ikke skal påføres skade uten at dette er avtalt og evt. kompensert for.

DLF vil basere sin miljøpolitikk på grunneiers selvråderett, i trygg forvisning om at eieren selv har den beste forutsetning for å ivareta sitt eget miljø.

9.5 Allmenningsprinsippet

Det er i de tilfeller der det ikke foreligger klare eiendomsforhold, f.eks. i allmenninger, at vi finner de fleste virkelige miljøproblemer. Dette skyldes at det ved manglende eiendomsrettsforhold ikke foreligger noen klare ansvarsforhold, og ingen reelle

beslutningstagere med sterk egeninteresse i å ivareta allmenningen. De sosialistiske lands håpløse miljøproblemer viser dette med all ønskelig tydelighet.

Utslipp til luft og (til en viss grad til) vann kan i mindre grad enn andre miljøproblemer løses av eiendomsforhold. I slike tilfeller kan myndighetene pålegge maksimumsgrenser for utslipp. Det bør legges opp til en kostnadsfri normalgrense, som alle kan benytte, med en ordning med omsettbare kvoter for utslipp utover dette. Det må strebes etter at fastsettelse av grenser og kvoter skal skje etter objektive kriterier.

Der hvor prinsippet om førsteretten kan benyttes (hevd til bruksmåte) vil dette gå foran regulering av allmenning. Dette kan f.eks. gjelde utslipp til elver og innsjøer.

DLF vil søke å redusere ansvarsløsheten forbundet ved offentlige eie. I de reelle allmenningstilfeller vil vi legge objektive utslippsgrenser til grunn ved offentlige eiendommer, og vi vil privatisere allmenninger der det er mulig.

9.6 Konkrete saker

9.6.1 Kyoto-avtalen

DLF vil trekke Norge ut av Kyoto-avtalen. Vi kan ikke se at det på noe vis er bevist at menneskelig aktivitet fører til klimaforandringer.

Vi mener også at tiltakene som Kyoto-protokollen foreskriver ville vært kontra-produktive og sterk uheldige, selv om menneskeskapte klimaendringer skulle ha vært tilfelle. De som er tilhenger av avtaler av samme type som Kyoto-avtalen har en autoritær og destruktiv tilnærming til de eventuelle problemene, og DLF tar sterk avstand fra slike holdninger.

Vi tar også avstand fra «føre var»-prinsippet slik det brukes av miljøbevegelsen. Vi kan ikke gå inn for å forkrøple økonomien, sterkt redusere eiendomsretten og lamme all privattransport med bil pga. problemstillinger som kanskje er mulige, men som i virkeligheten er svært lite sannsynlige.

9.6.2 Barskogvern/naturfredning i Norge

Det er i de senere årene fredet og båndlagt store arealer av privat eiendom, til dels uten kompensasjon og mot eierenes vilje. Til tross for enorm skogvekst anses det som nødvendig å ta stadig større eiendommer fra skogeierne. Dette er både unødvendig, nyttesløst og krenkende. Båndlegging uten kompensasjon er i strid med så vel Grunnloven som alminnelig rettsfølelse.

DLF vil avvikle alle tvungne fredningsvedtak, tilbakeføre den fulle råderetten til grunneierne, og gi fullstendig erstatning der det ikke lenger er mulig å reversere tvangsvedtaket.

9.6.3 Energiforsyning

DLF mener at mennesker bør leve godt, og et godt liv kan i mange tilfeller kreve et høyt energiforbruk. DLF vil derfor ha en sikker og god energiforsyning, og er derfor

tilhenger av kjernekraft, fossekraft og gasskraft. Disse former for energiproduksjon vil også kunne gi stabile kraftpriser, dette i motsetning til dagens ordning hvor kraftprisen er sterkt avhengig av været: lite regn om høsten kan føre til høye strømpriser den påfølgende vinter.

Vi mener også at disse energiformene ikke i den nære fremtid lar seg erstatte av vindmøller, solcellepanel, bioenergi eller tidevannskraftverk. Innen overskuelig fremtid vil slike energiformer kun utgjøre et supplement. DLF vil i stedet søke å sette fart i den hittil forsømte energiutbygging i Norge etter ovennevnte retningslinjer, og da især gasskraft og kjernekraft, idet vannkraften i stor grad må anses som ferdig utbygd her i landet.

Staten bruker til dels store midler på satsing på alternative energiformer. Dette begrunnes med antatte moralske problemer med hovedenergiformene, og er i liten grad økonomisk profitable, etterspurte eller praktiske.

DLF mener at det ikke er en offentlig oppgave å drive produktutvikling, og vil avvikle alle offentlige støtteordninger også på dette området.

9.6.4 Rovdyr

Bygde-Norge har i de senere årene plutselig fått et rovdyrproblem å hankses med. Det består delvis i en lovgivning med drakoniske straffer for såkalt «miljøkriminalitet», herunder avlivning av rovdyr som truer bufe. Mest akutt er den plutselige oppblomstringen av ulvebestanden og den urimelige belastningen dette medfører på bygdene. Normaltilstanden de siste 100 årene har vært ulvefrie bygder, og det er derfor bøndene og grunneiere for øvrig som har retten på sin side når de ønsker å holde ulven borte.

Enhver ulvesone e.l. må etter DLFs syn kun opprettes i frivillige former der alle involverte grunneiere har gitt sitt samtykke.

DLF mener at grunneiere skal kunne disponere viltbestanden, herunder ulvebestanden.

9.6.5 Motorisert ferdsel i utmark

Dagens lovverk forbyr all motorisert ferdsel i utmark, uavhengig av eierens ønsker. Det er kun visse unntak for ferdsel i næring, dvs. i forbindelse med skogbruk og offentlige etaters behov. Denne loven er til stor hinder for rekreasjon og utvikling av alternative næringsveier basert på utmarksopplevelser.

Avvikling av loven vil ikke på noen måte føre til overdreven motorferdsel i skogen, da grunneiere flest vil hindre motorferdsel ved hjelp av sin normale råderett over eiendommen.

DLF vil avvikle loven i sin helhet, da grunneier bør ha rett til å disponere utmark etter eget skjønn.

9.6.6 Strandsonen

Strandsonen bør ikke være gjenstand for spesielle restriksjoner på utøvelsen av eiendomsretten. DLF vil oppheve byggeforbudet i strandsonen, og oppheve allmennhetens rett til ferdsel på privat eiendom i strandsonen.

DLF vil

- *ha ren luft og rent vann*
- *ha sikker energitilførsel*
- *arbeide for gasskraft og atomkraft*
- *arbeide for en styrking av eiendomsretten, som er den beste garanti for et rent miljø*

Kapittel 10

Bank- og pengepolitikk

Bankvesenet bør være solid og forutsigbart, og må derfor være uten noen former for statlig innblanding.

En harmonisk og voksende velstand forutsetter et stabilt næringsliv som har mulighet for å drive langsiktig planlegging. Dette forutsetter igjen et solid bankvesen. Et solid bankvesen er kun mulig dersom det ikke er utsatt for offentlig innblanding. Offentlig innblanding i bankdriften (diktat av rentenivå, utstedelse av penger i varierende takt, lånegarantier ved usikre utlån, etc.) fører til økonomiske kriser som innebærer alt fra perioder med mange konkurser og betydelig arbeidsløshet til at mange får problemer med å betale tilbake lån.

10.1 Stabile penger

Et fritt banksystem med private penger vil føre til stabile forhold i økonomien og vil være grunnlaget for langsiktig økonomisk planlegging, noe som er en forutsetning for fremgang og velstand. I dagens system fører en politisk styrt pengemengde og andre reguleringer til ustabilitet, usikkerhet og økonomiske nedgangsperioder.

Penger bør være en pålitelig målestokk, et byttemiddel og et lager for verdi. Dette er bare mulig i et fritt banksystem. I et fritt system vil markedet selv velge det medium for penger som er mest egnet. Historien viser at det foretrukne byttemedium er gull, og vi fikk derfor gullstandarden. DLF vil fjerne de statlige bestemmelser som i dag blokkerer en gjeninnføring av gullstandarden.

Inflasjon er en reduksjon i pengenes verdi forårsaket av en for stor økning av pengemengden relativt til etterspørselen etter penger. Dette oppleves av publikum som om alle varer blir dyrere. I dagens system skaper politikerne inflasjon ved å øke pengemengden, og dette fungerer som en skjult beskatning. En grunn til at politikerne iverksetter inflasjon er at de feilaktig tror at den vil «sette fart» i økonomien. Inflasjonens reelle resultater er dog kun negative: inflasjon reduserer verdien av innbyggernes oppsparte midler, den gjør økonomisk kalkulasjon vanskelig (fordi målestokken, pengeverdien, forandrer størrelse over tid), og den gjør investorer usikre. Dette fører dermed til økonomisk skade for hele samfunnet. Den beste sikring mot inflasjon er altså en gullstandard; politikere kan forandre på mengden av og dermed verdien av statlig utstedte papirpenger, men de kan ikke forandre mengden gull som finnes – det er derfor statlige papirpenger er ustabile og penger basert på gull er

stabile.

DLF vil altså avskaffe dagens planøkonomiske system hvor en statlig sentralbank utsteder penger. DLF vil gjøre det lovlig med et system hvor private banker utsteder egne penger støttet opp av en hel- eller delvis reserve i gull. Dette vil føre til at vi får penger med en stabil objektiv markedsbasert verdi. Slike penger vil utgjøre grunnlaget for all økonomisk aktivitet.

10.2 Bankvirksomhet

Et fritt bankvesen har som oppgave å finansiere produksjon og handel, og dette bør gjøres med profitt som mål. DLF ønsker å privatisere alle banker og avskaffe alle statlige reguleringer. Kun på den måten kan bankvesenet gjøre sin oppgave på en mest mulig sunn måte.

Dagens ordninger med statlige krav til reservekapital og soliditet fører til en kunstig trygghet for bankene og deres kunder. DLF vil avskaffe disse ordningene, slik at markedet uten intervensjon fra staten kan vurdere hver enkelt banks soliditet. Usunn bankskjøtsel vil da effektivt bli drevet ut av markedet.

DLF vil tilsvarende avskaffe kravet til spesielle sikringsordninger for innskudd og dermed avskaffe Bankenes Sikringsfond. Det bør være kundenes eget ansvar å velge en solid bank.

DLF vil

- *avskaffe merverdiavgiften på produksjon og handel med gull og sølv*
- *avskaffe alle statlige pålegg om at bestemte betalingsmidler må aksepteres (dvs. avskaffe alle lover om «legal tender»)*
- *gradvis bygge ned og så avskaffe Norges Bank, Kredittilsynet, Bankenes Sikringsfond og lignende statlige institusjoner*
- *selge det offentliges eierandeler i forretningsbankene og sparebankene*
- *gradvis bygge ned og så avskaffe de statsbanker som er opprettet i politisk øyemed, som f.eks. Landbruksbanken, Husbanken, Kommunalbanken og Statens lånekasse for utdanning*
- *fjerne krav til reserve og innskyter-forsikring i private banker*
- *fjerne alle statlige krav for å starte bankvirksomhet*
- *fjerne alle begrensninger på eierskap i finansinstitusjoner*

Kapittel 11

Skattepolitikk

Det man tjener tilhører en selv, og staten har ingen moralsk rett til å ilegge skatt. DLFs mål er at finansieringen av statens oppgaver skal skje frivillig. Inntil dette kan skje må skattesatsene gradvis settes ned.

Formålet med beskatning er å skaffe staten penger til å løse de oppgaver som politikerne har vedtatt at staten skal løse. I dag er dette et enormt antall oppgaver innen både forvaltning og offentlig næringsdrift. I tillegg brukes skatteinntektene til å finansiere en rekke inntektsoverføringer mellom grupper i samfunnet.

Et vesentlig formål med dagens beskatning er også inntektsutjamning, og DLF tar sterk avstand fra dette. DLF anser ikke tvungen utjamning av økonomiske forskjeller som et gode, tvert imot.

11.1 Skatt og eiendomsrett

Når staten ved tvang tar av noens inntekt for å gi til andre, oppheves samtidig eiendomsretten, og i stedet settes en eiendomstillatelse som praktiseres vilkårlig, og som avhenger av skiftende flertallskonstellasjoner på Stortinget. Tvungen skatt krenker individets rett til uinnskrenket å eie produktet av sitt arbeid, og er derfor i strid med et viktig grunnleggende prinsipp for DLF.

Statens legitime oppgaver er å drive politi, rettsvesen, og forsvar. DLF ønsker at alle øvrige oppgaver som staten i dag har, skal privatiseres. La oss også ha nevnt at dagens konkurranseutsetting ikke er reell privatisering, da det offentlige betaler anbudsvinner med skattebetalernes penger. DLF vil fjerne dette mellomleddet helt og la tilbyder og klient slutte individuelle avtaler direkte.

Det sier seg selv at jo flere oppgaver staten blir pålagt, jo høyere må skattene bli. Man kan ikke gi skattelettelse i stort omfang samtidig som man opprettholder dagens statlige tilbud på alle mulige områder. DLF mener det ikke er mulig å effektivisere (f.eks. «konkurranseutsette») offentlige tjenester så mye at dette kan gi rom for betydelige lettelse. Det er kun mulig å redusere skattene dersom man også reduserer statens oppgaver tilsvarende.

I et fritt samfunn er stat og økonomi komplett adskilt. Etter at siste rest av statlig innblanding på felter utover de legitime områder er fjernet, vil DLF gå inn for at finansieringen av de statlige oppgavene skal skje frivillig. De aller fleste vil innse betydningen av de statsoppgavene som da er igjen, og de aller fleste vil være med på

å betale de nødvendige midler til det offentlige. Vi forventer at skattenivået da vil bli på omkring 5%.

Denne politiske prosessen vil ta tid, men den vil føre til at borgerne beholder en stadig økende andel av sine penger selv, og dermed i stadig større grad kan styre sine egne liv basert på egne valg.

DLF innser at det frie samfunn ligger langt frem i tid. Vi vil derfor her skissere de konkrete tiltak som må gjennomføres fra i dag for at vi skal kunne nærme oss et fritt samfunn.

11.2 Reform av skattesystemet

DLF vil ikke gå inn for omlegninger av skattesystemet; vi har hatt nok av mislykkede skattereformer som få år etter må suppleres med en ny reform – en prosess som gjør hele skattesystemet mer og mer komplisert og uoversiktlig. DLF vil kun gradvis redusere satsene i det eksisterende system.

Merverdiavgiften senkes i første omgang til 15%, dernest til 10% og den spesielle (kompliserende) satsen på matvarer fjernes. Merverdiavgiften vil bli trappet ytterligere ned til null.

Årsavgift på bil, bensinavgift, elektrisitetsavgift, formueskatt og arveavgift fjernes.

Inntektsskattens satser justeres slik at den kommer på nivå med selskapsskatten, som er 28% av overskuddet. Det blir ikke gjeninnført dobbel beskatning av aksjeutbytte, slik Skaug-utvalget har foreslått.

Det finnes et betydelig antall ulike særavgifter med varierende proveny, og få har den fulle oversikt over disse. DLF vil gå inn for at alle slike spesielle særavgifter fjernes, og det byråkratiet som praktiserer dette avgiftsregimet må avvikles.

Kommuneskatten senkes gradvis, men kommunale avgifter til finansiering av kommunale tjenester opprettholdes, inntil tjenestene er privatisert.

Nedtrappingen av skattesatsene må synkroniseres med en tilsvarende offentlig utgiftsreduksjon. Takten i utgiftsreduksjonen er bestemmende for reduksjonen i satsene.

Det startes umiddelbart et privatiseringsprogram som overdrar eierskap og drift av alle utdannings-, helse- og velferdsinstitusjoner til private (herunder interesserte blant de ansatte), statlige så vel som kommunale.

Bygging og vedlikehold av veinettet finansieres gjennom betalt veibruk. Det startes en prosess for å overføre eierskap og driftsansvar til private vei-selskaper.

DLF vil at alle aksjer i statlige/kommunale selskaper legges ut for salg, at offentlig drift av, og støtte til, kollektivtransport, avvikles, at alle flyplasser privatiseres og finansieres slik eierne finner formålstjenlig, at statlig U-hjelp avskaffes, og at konstantstøtte og barnetrygd avvikles gradvis.

Videre, DLF vil at alle landbrukssubsidier fases gradvis ut, og målet er at disse skal være avviklet i løpet av ti år. All støtte til industrivirksomhet avvikles med samme tidsramme.

DLF vil opprette en ensidig frihandelssone i Norge ved å avvikle alle restriksjoner på import og eksport, og alle tolltariffer skal settes til null. DLF vet at frihandel (også unilateral frihandel) fører til betydelig økonomisk vekst, og dette er en forutsetning for at de borgerne som trenger det skal kunne nyte godt av et tilfredsstillende velferdsnivå. En konsekvens av dette er også avvikling av Tolletaten.

DLF vil

- *gradvis reduseres skatten ved reduksjoner i satsene og ved avvikling av en rekke særskatter*
- *avvikle alle offentlige støtteordninger*
- *innføre full frihandel og avvikle all toll*

Kapittel 12

Velstand og velferd

Velferdsstaten er uforenlig med et stabilt og harmonisk velstandssamfunn. DLF ønsker at all velferd skal utføres av private.

DLF anser høy materiell velstand som moralsk høyverdig. Høy materiell velstand kan man dog kun oppnå og beholde i et samfunn med stor frihet.

Velferdsstaten er et samfunnsystem som innebærer at staten skal drive skole, helsevesen, pensjonsordninger, osv. Disse skal finansieres med et høyt skattenivå, og til gjengjeld skal alle ha krav på «gratis» skolegang, helsetjenester, pensjoner, osv.

Velferdsstaten bygger altså i sitt utgangspunkt på den idé at ingen er personlig ansvarlig for sin egen velferd, helse, fremgang og lykke, men at vi alle er ansvarlig for *hverandres* velferd, helse osv., kanalisert gjennom «fellesskapets» organ: det offentlige apparat. Dette «fellesskapet» fremstilles i alminnelighet som noe mer enn og overordnet summen av alle enkeltmenneskers tanker og handlinger; velferdsstaten forutsetter og er bygd på en kollektivistisk ideologi der enkeltmennesket er en underordnet størrelse og følgelig må underordne seg det kollektive fellesskaps krav.

For DLF er enkeltmennesket det primære utgangspunkt, og partiet forkaster derfor alle kollektivistiske konstruksjoner. Enhver bør derfor ha frihet til ved eget arbeid og egen innsats å skape seg et så godt liv som han måtte ønske.

Velstand vil altså for DLF alltid være spørsmålet om at det enkelte menneske skal ha de beste muligheter til ved egen hjelp og evne å få mest mulig ut av sitt liv, det økonomiske aspekt av dette medregnet. Frihet, også økonomisk frihet, er her helt essensielt. All erfaring viser at frihet fører til velstand, og at mangel på frihet fører til fattigdom og endog hungersnød (slik man lett kan konstatere i de gjenværende kommunistdiktaurene Cuba og Nord-Korea). Vi kan også se denne trenden i Europa i dag: Store velferdsstater som Frankrike og Tyskland er i ferd med å stagnere. Frihet er det eneste grunnlag for et velstående samfunn, og der hvor friheten innskrenkes, der vil også velstanden gå ned.

12.1 Forsikringer

Det vil alltid finnes noen få mennesker som ikke er i stand til å klare seg av eget arbeid. I de aller fleste tilfeller vil disse kunne sikres livsopphold via forsikringsordninger. De få som også faller utenfor slike ordninger vil måtte basere seg på frivillige

bidrag fra andre mennesker. Under frie samfunnsforhold er det ingen som vil hindre at mennesker som er kommet i en nødssituasjon blir hjulpet av velvillige medmennsker. Også i dag eksisterer det en rekke private hjelpeorganisasjoner med dette formål, på tross av at deres virkefelt er sterkt innsnevret i den sosialdemokratiske velferdsstaten, først og fremst økonomisk gjennom høy skattlegging av samfunnsborgerne.

Det er i virkeligheten ingen grunn til å tro at viljen til å avhjelpe nød skulle være noe mer utpreget innen statsapparatet enn hos samfunnsborgerne direkte. Og staten er ikke i stand til å garantere alle en anstendig eksistens – hadde den kunnet det ville det ikke finnes tiggere og uteliggere.

Så kan man spørre: Har ikke alle rett til å bli behandlet for sine sykdommer, rett til en anstendig bolig, rett til relevant utdanning etter evner og anlegg osv? Og hvis så er tilfelle, er det da ikke en naturlig oppgave for staten å garantere disse rettighetene?

DLFs syn er at ingen har rett til de økonomiske eller materielle resultater av andres arbeid. Skal man tilegne seg resultatet av andres arbeid mot deres vilje, må man benytte seg av initiering av tvang, og DLF mener at enhver form for tvang som ikke er beskyttelse eller forsvar mot andres initiering av tvang, i seg selv er umoralsk. DLF mener således at frihet er uforenlig med hjelpe- og støtteordninger som er basert på initiering av tvang.

DLF er mao. prinsipiell motstander av at staten skal drive veldedighet og velferd med penger som er innkrevet med tvang. DLF mener altså at ingen har rett til noe som innebærer plikter for andre: ingen har etter DLFs syn rett til utdanning eller legebehandling hvis dette innebærer at de finansieres med initiering av tvang. Statlige velferdsordninger kan kun utføres på bekostning av frihet, og derfor vil slike føre til at velstanden synker. Statlige velferdsordninger vil mao. være skadelige også for de få som ikke kan klare å leve av eget arbeid.

DLF innser at dersom man lar staten drive velferd, vil staten ta på seg flere og flere oppgaver, skattetrykket vil derfor bli høyere og høyere, og tilbudet fra det offentlige vil bli dårligere og dårligere. Pressgrupper vil etter hvert oppstå, og disse vil kjempe for at de selv skal få en større del av «samfunnskaken», uavhengig av egen innsats, i fullt samsvar med slagordet «skitt i Norge, leve Toten!». Det vil også kunne skje at man får perioder med meget sjenerøse støtte- og trygdeordninger, og dette vil i betydelig grad kunne passivisere tildels store grupper av mennesker som heller vil gå på trygd enn å være produktive og verdiskapende mennesker. Dette er svært uheldig ikke bare fordi mottakerne blir passivisert, men også fordi de er en byrde på de som er produktive. Mao. hvis staten skal garantere og tilby «gratis» utdanning og legebehandling, vil dette over tid føre til at alle får stadig dårligere og dårligere tilbud på alle områder.

DLF vil at alle velferdsordninger skal være private og frivillige, og allerede i dag finnes slike: Frelsesarmeen og Røde Kors er gode eksempler på private veldedighetsorganisasjoner. Vi er overbevist om at de aller fleste mennesker med glede vil bidra til slike organisasjoner, og at de som ikke kan forsørge seg selv vil ha det bedre i et fritt samfunn enn i noe annet samfunn.

DLF vil

- *ha et samfunn med høy velstand*
- *at alle velferdsordninger skal være private*
- *avvikle alle statlige velferdsordninger*

Kapittel 13

Pensjoner

Pensjonsordninger må være slik at man sparer og investerer når man er produktiv, og så lever man av investeringen når man ikke lenger er i arbeid.

Det naturlige er å ta utdanning når man er ung, arbeide i sitt voksne liv, og så gå av – pensjonere seg – når man synes at man er for sliten eller for gammel til å arbeide. I Norge blir de fleste pensjonert når de er 67 år gamle, men mange går av tidligere enn dette. Snittalderen for når kommunalt ansatte forlater arbeidslivet er nå kun 54,8 år. Siden man når man har gått av ikke har noen arbeidsinntekt, må man på en eller annen måte leve på oppsparte midler, en pensjon.

13.1 Folketrygden

I 1967 ble Folketrygden, et statlig pensjonssystem, innført med støtte fra alle da eksisterende politiske partier: Folketrygden gir alle en pensjon så lenge man lever (Folketrygden gir ikke bare pensjon, den gir også stønad ved sykdom, legemsfeil, svangerskap og fødsel, arbeidsløshet, uførhet, enslig forsørgeransvar, dødsfall og tap av forsørger.) Folketrygden finansieres ved at alle betaler inn beløp, avhengig av arbeidsinntekt, til staten. Innbetalingene kommer ikke bare fra den enkelte, også arbeidsgiveren er med på å betale. Staten gir også tilskudd. Folketrygden omfatter enhver som er bosatt i Norge.

I tillegg til Folketrygden finnes det også private pensjonsordninger.

Dagens Folketrygd har mange svakheter, og har i mange tiår vært utsatt for en kontinuerlig kritikk. Den gir pensjon etter størrelsen på den arbeidsinntekten man har hatt, og de som ikke har hatt noen arbeidsinntekt mottar kun minstepensjon. Dette rammer f.eks. mange kvinner som har arbeidet hjemme mens ektemannen alene sto for husholdningens inntekt. Dessuten er satsene for utbetaling stadig blitt redusert: for de med høye inntekter er forventet pensjonsutbetaling de siste årene blitt kraftig redusert.

Viktigst er det dog at hele systemet er i ferd med å bryte sammen; enkelte eksperter har beskrevet Folketrygden som et pyramidespill. Reellt sett er Folketrygden et konkursbo.

Opprinnelig var det meningen at utbetalingene til de trygdede skulle skje fra et fond som skulle bygges opp av de samlede innbetalinger, men det som skjedde var at dette fondet ikke ble bygget opp, politikerne brukte pengene som skulle gå til

dette fondet på vanlige offentlige utgifter. Pensjonsutbetalingene skjer nå ikke fra noe fond, men fra skatteinntekter som blir belastet den arbeidende del av befolkningen. Dette er en utvikling som ikke kan fortsette, fordi andelen yrkesaktive i forhold til antall pensjonister stadig synker. Riktignok har Staten pga. oljeinntektene klart å legge opp et fond på 1100 mrd kr (i 2004), men dette er kun ca. 1/4 av det som nå er Folketrygdens samlede forpliktelser.

DLF konstaterer at Folketrygdens utvikling er blitt nøyaktig slik som man kunne forvente når det offentlige står for en slik ordning, og at løsningen må bli at alle typer pensjonsforsikringer overlates til den enkelte selv i et fritt, uregulert, privat marked, hvor statens eneste oppgave skal være å sørge for at kontrakter overholdes.

13.2 Private pensjoner

DLF mener at alle bør tegne en privat pensjonsforsikring. Dennes størrelse vil da bestemmes av den enkelte selv, og man vil da unngå dagens situasjon hvor politikerne stadig reduserer de forventede utbetalinger pga. statens stadig svakere generelle finansielle forhold. (Hvis man har en gullstandard vil også pengeverdien være stabil, noe man ikke har i et pengesystem hvor politikerne stadig reduserer pengeverdien med inflasjon.) I en slik ordning vil man også unngå problemer som at hjemmearbeidende kvinner kun får minstepensjon; dersom kun en av et par har lønnet arbeid, må vedkommende betale forsikringspremiene både for seg selv og sin ektefelle.

Den utfordringen vi nå står overfor er å komme over fra dagens bankerotte system til et privat system av den typen som er skissert ovenfor.

DLF mener at de som begynner i arbeidslivet i de kommende år ikke skal komme inn under Folketrygdens pensjonsordninger, disse må tegne sine egne private pensjonsforsikringer. De som nå er nær pensjonsalder må så langt det er mulig få utbetalt det som politikerne har lovet dem, men de som er kommet relativt kort i sin yrkeskarriere må få avkortet sine forventede pensjoner fra Folketrygden og tegne private forsikringer for å supplere de utbetalinger de vil få fra Folketrygden.

Vi kan ikke her gå i detaljer om hvordan dette skal skje, men vi vil fastslå at fremtidens pensjonister ikke vil få utbetalt så store pensjoner som de er blitt lovet av myndighetene.

DLF vil altså overføre Folketrygden til et privat system. Det er flere måter dette kan skje på. En måte er å tilbakebetale til de som ønsker det nå-verdien av det de har innbetalt til Folketrygden, slik at de kan bruke disse midlene til å kjøpe en pensjonsforsikring i et privat selskap.

En annen måte er å redusere Folketrygdens utbetalinger omtrent slik som denne skissen antyder: de som er yngre enn 35 år få en reduksjon i sin forventede pensjon fra Folketrygden på 80%. De som er mellom 35 og 45 vil få en reduksjon på 60%, de som er mellom 45 og 55 vil få en reduksjon på 40%, de som er mellom 55 og 65

vil få en reduksjon på 20%.

DLF vil

- *på sikt avvikle Folketrygden*
- *at enhver skal kunne skaffe seg den type pensjonsforsikring han selv måtte ønske*

Kapittel 14

Helsevesen

Et velferdssamfunn har et godt helsevesen. Dagens offentlig drevne helsevesen er av en langt lavere kvalitet enn hva man kunne forvente etter hvor mye ressurser som brukes på det.

Norge har et helsevesen med et stort antall sykehus og legekontorer, og med et stort antall dyktige og hardt arbeidende leger og sykepleiere. Allikevel er det store problemer med effektiviteten: pasientene må ofte vente i lang tid på å få behandling, sykepleierne er sterkt overarbeidet og sterkt underbetalt, og legene bruker for mye tid på annet enn å gjøre pasienter friske.

Dette er velkjente problemer, og det foretas stadige endringer i organiseringen av helsesektoren for å løse disse problemene, men uten at de ønskede resultater oppnås; helsevesenet forblir stort sett like ineffektivt. Den siste store endringen innebar at ansvaret for sykehusene ble flyttet fra fylkeskommunen og over til staten. Dette førte dog ikke til den ønskede effektiviseringseffekt.

DLF mener at problemene i helsevesenet kan løses ved at hele feltet privatiseres: alle sykehus bør bli private, og alle helseforsikringer bør overtas av private forsikringsselskaper. Dessuten må alle restriksjoner som hindrer opprettelsen av private sykehus avvikles; DLF tar sterk avstand fra den politikk som har som formål å hindre private i å helbrede syke.

14.1 Private sykehus

En av måtene å privatisere dagens offentlige sykehus på er å gjøre dem om til aksjeselskaper. Aksjene kan selges, men de kan også gis bort til medlemmer av befolkningen. Hvem som får aksjene kan avgjøres etter to modeller. Enten kan de som rent geografisk hører til sykehuset få aksjene, eller så kan de som i dag arbeider på sykehuset få aksjer i selskapet. Aksjeeierne velger så et styre, og dette styret står for driften av sykehuset. Det offentlige skal ikke legge restriksjoner på hvordan sykehuset skal drives, eller på hva den enkelte aksjeeier kan gjøre med sine aksjer.

Sykehuset skal drive sin virksomhet slik det selv bestemmer, men det normale vil være at pasientene, gjennom forsikringsordninger, betaler for den behandling de får.

Ved en slik ordning vil det bli konkurranse mellom sykehusene, og det er private, ikke det offentlige, som betaler. Dette vil sikre at sykehusene ikke som i dag kan drive prisene i været fordi den som betaler i dag – staten – ikke er dyktig nok til å

holde sine utgifter under kontroll.

14.2 Helseforsikringer

Enhver bør da tegne en forsikring som skal dekke hans utgifter ved lege- og sykehusbehandling. En slik ordning vil være langt mer rettferdig enn dagens ordning: forsikringspremier i et privat system er avhengige av risiko. Ved å leve sunt (ved ikke å røyke, ved å ha riktig kosthold, ved å trimme i riktige mengder) vil man sterkt redusere sannsynligheten for å bli syk, og man vil derfor kunne slippe unna med en lavere sykeforsikringspremie. Lever man usunt (hvis man røyker, aldri trimmer, spiser usunt), vil man måtte betale en høyere forsikringspremie. (Enkle tester kan avgjøre hvor sunt en person lever, og forsikringsselskapene kan enkelt bruke slike for å fastsette størrelsen på forsikringspremien.)

En slik ordning er rettferdig, og den vil også påvirke folk til å leve sunnere. Dagens ordning innebærer at størrelsen på forsikringspremien er avhengig kun av en ting: den inntekten man har, og dette er meningsløst. Dessuten finnes det i dagens helsevesen intet effektivt forebyggende helsearbeid – kampanjer av typen «Spis frokost hver dag!» koster langt mer enn de smaker. DLF mener at forebyggende helsearbeid er svært viktig; det er bedre å hindre folk i å bli syke enn å helbrede dem etter at de er blitt syke. Dette er også svært kostnadseffektivt. Men reelt forebyggende helsearbeid er uforenlig med dagens «solidariske» modell for helsevesenet.

Dagens fastlegeordning innebærer at alle har en fast lege som må prioritere dem. Pasienten betaler til sin fastlege som regel et bestemt beløp etter konsultasjonen; dette beløpet dekker ikke kostnaden ved behandlingen slik at resten av betalingen mottar legen i overføring/betaling fra det offentlige. DLF ønsker å avvikle det offentlige bidraget til folks legeregninger, DLF mener at det er ressursløsende at det offentlige tvinger pasientene til å betale mesteparten av sine legeregninger ved å la pengene gå omveien om det offentlige. DLF vil altså avvikle ordningen med offentlige tilskudd til leger.

14.3 Deregulering av helsevesenet

DLF anser at dagens ordning med statlig godkjenning av helsepersonell fører til at tilbudet på helsemarkedet begrenses, noe som igjen fører til at kostnadene for brukerne blir langt høyere enn de ellers ville ha vært. DLF ønsker frihet også på dette område, dvs. DLFs syn er at staten ikke skal hindre noen i å drive virksomhet som innebærer å helbrede syke. Det skal selvsagt ikke være tillatt for helsearbeidere å opplyse at man har kvalifikasjoner man ikke har, og det skal heller ikke være tillatt å utføre behandlinger man vet er skadelige.

Tilsvarende for medisiner: medisiner skal være i fritt salg uten at det skal være noen statlig godkjennelsesordning. DLF er av den oppfatning at de positive sider som finnes ved dagens for det meste skadelige kontrollordninger vil bli ivaretatt av

forsikringsselskapene, som kun vil betale for behandling som selskapet finner nyttig og derved har godkjent. Den ordningen som DLF går inn for her vil gjøre tilgjengelig en rekke behandlingsformer innen ulike typer alternativ medisin og naturmedisin, og som det etablerte helsevesen i dag kjemper imot med nebb og klør, og muligens i stor grad med prestisjebetonte motiver.

DLF vil

- *privatisere alle offentlige sykehus*
- *privatisere helseforsikringene*
- *liberalisere helsemarkedet, både mht. personell, behandlingsmetoder og medisiner*
- *fjerne kvakksalverloven*
- *avvikle alle avtaler staten har med ulike grupper helsepersonell*

Kapittel 15

Familiepolitikk

Stabile familier er et gode for samfunnet og den beste ramme for barns oppvekst.

Individet er den primære sosiale enhet. Dette betyr at samfunn bør organiseres slik at hvert individ har rett til å utfolde seg slik det måtte ønske, sålenge det ikke initierer tvang mot andre mennesker.

De fleste mennesker vil foretrekke å leve i et stabilt kjærlighetsforhold med andre mennesker, og dette skjer i familien. En familie består i utgangspunktet av to mennesker som etablerer en familie fordi de er glade i hverandre og ønsker å leve sammen. I tillegg til dette paret kan familien bestå av deres barn, og eventuelt andre nære slektninger. Familien er den viktigste arena for nærhet, trygghet, tilhørighet og fellesskap.

15.1 Barns oppvekst

Den stabile familie er klart den beste rammen omkring barns oppvekst. I familien lærer barnet grunnleggende ferdigheter, og det lærer holdninger til sosial omgang med andre mennesker. Et sunt og harmonisk samfunn må derfor bestå av sterke familier. Familien er altså en svært viktig institusjon.

Å oppdra og forsørge for barn er foreldrenes ansvar. Dersom foreldrene svikter i dette, skal barnevernet som siste utvei kunne ta barnet fra familien og plassere det i et omsorgshjem. Ved skilsmisse eller samlivsbrudd mellom et foreldrepår skal foreldrenes samværstid med barna i utgangspunktet fordeles likt mellom dem.

15.2 Ekteskap

Ekteskap inngås mellom to mennesker som er glade i hverandre, og DLF mener at partenes kjønn er irrelevant. DLF tar også sterk avstand fra den barbariske skikk med tvangsekteskap som er kommet til Norge de siste årene. DLF mener at det å tvinge noen til å inngå ekteskap er en alvorlig forbrytelse.

DLF beklager den svekkelse av familien som har skjedd de siste tiår. Denne svekkelsen, som har vært mest skadelig for barna, har skjedd med direkte politisk støtte: generøse offentlige støtteordninger til mødre som føder barn utenfor stabile parforhold, et høyt skattenivå som har presset begge foreldre ut i inntektsgivende arbeid, en holdning blant politikere om at det å oppdra egne barn er en mindreverdige oppgave, osv. Denne politikken har ført til at familien i dag står svakt, og til at mange barn

vokser opp med langt mindre stabil kontakt med begge foreldre enn det som er godt for dem. Dette er uheldig ikke bare for barna, men også for deres foreldre. Denne politikken har ført til alt fra øket kriminalitet blant ungdom til en økning av psykiske problemer blant barn.

15.3 Adopsjon

Det som er det beste for barn er å vokse opp i en stabil og harmonisk familie sammen med dets to biologiske foreldre. I en del tilfeller er dette ikke mulig; mange barn vokser opp hos en av foreldrene, og dette er for mange en god løsning. I enkelte tilfeller er det ikke mulig for barnet å vokse opp sammen med noen av sine biologiske foreldre eller andre nære og egnede familiemedlemmer, og i slike tilfeller må barnet bli plassert hos egnede adoptivforeldre. Et statlig organ innen rettsapparatet, Statens adopsjonskontor (idag kalt Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet), skal ha som oppgave å påse at adoptivforeldrene er skikket til oppgaven. I dag er homofile par automatisk utestengt fra å komme i betraktning som adoptivforeldre, og DLF vil oppheve denne automatiske utestengningen.

DLF vil

- *styrke familien*
- *likestille heterofile og homofile ekteskap*
- *ha strenge straffer for den som tar initiativ til og gjennomfører tvangs-ekteskap*

Kapittel 16

Skolen

En god skole er en viktig og uunnværlig bestanddel av et godt samfunn.

Utdannelse er viktig, og derfor bør undervisningen i skolen være av høy kvalitet. Skolen skal primært være en utdannelse sin stit usjon med sosial og verdimessig trygghet der elevene trives og har lyst til å lære. En god skole skal være aktiv og stimulerende, og den skal formidle kunnskap, dannelse og kultur, og hjelpe barn til mestring, utfoldelse og sosial utvikling.

DLF mener at barns skolegang og annen forberedelse til voksensamfunnet er foreldrenes ansvar. Hvordan de løser denne oppgaven bør i stor grad være opp til foreldrene selv. Ethvert barn er foreldrenes barn, ikke samfunnets barn, og dette innebærer at foreldrene bør ha all rett til å oppdra og undervise barnet slik de ønsker. Foreldrene bør derfor ha valgmuligheter når det gjelder hva slags skolegang de vurderer som den beste for sine barn; staten bør ikke bestemme over barnas skolegang. Myndighetene begår i så fall en grov krenkelse av foreldrenes (og barnas) rettigheter. Når barna etter hvert nærmer seg voksen alder vil det bli mer og mer naturlig for dem selv å skulle bestemme hva slags videre skolegang som passer dem.

Den skoleorganisering som er klart best i samsvar med dette er et fullt ut privat skolesystem. DLF ønsker altså at alle skoler skal være private.

16.1 Private skoler

I dag går de aller fleste elever i den offentlige skolen, og problemene i denne er velkjente: alt fra dårlig standard på skolebygninger via en forgubbet og til dels dårlig utdannet lærerstand til en katastrofal mangel på kvalifiserte realfagslærere til at norske elever scorer svakt på internasjonale undersøkelser av elevenes kunnskaper – og alt dette til tross for at Norge er blant de land i verden som bruker mest penger per elev på skolen. Dette viser klart at prosjektet med en offentlig enhetsskole er mislykket.

DLF mener altså at dagens offentlige skole bør privatiseres. Denne privatiseringen kan foregå på følgende måte: I første omgang bør hver enkelt skole fullt og helt styres av et råd valgt av lærere ved skolen og foreldrene som har sine barn som elver ved skolen. Dette rådet kan da selv bestemme skolens pensum, undervisningsopplegg, regler for opptak, faglige og pedagogiske krav til lærere, osv. Vi har full tillit til at lærere og foreldre kan styre skolen svært godt, og vi mener at skolen vil bli langt

bedre dersom de som er direkte involvert i skolen – lærerne og foreldrene – ikke blir underlagt de politiske myndigheter og byråkratene i undervisningsdepartementet.

Til å begynne med skal skolene finansieres av midler overført fra det offentlige, og disse midlene kan dette rådet disponere slik det måtte ønske. Etter hvert må dog skolen finansieres av direktebetaling fra foreldrene – dette vil foreldrene ha råd til i og med at skattene senkes i samme grad som overføringene fra det offentlige gradvis opphører. (Universiteter og Høyskoler kan privatiseres på samme måte, men disse må nok i betydelig grad også finansieres med gaver, fond, testamentariske gaver, etc.)

DLF vil også gå inn for at enhver som ønsker det skal kunne opprette private skoler.

DLF vil

- *privatisere skolen*
- *la hver skole selv bestemme sitt pensum og sitt undervisningsopplegg*
- *at skolen etterhvert blir finansiert av direktebetaling fra foreldrene*

Kapittel 17

Innvandringspolitikk

Staten skal ikke legge noen hindringer i veien for fredelige utlendinger som ønsker å bosette seg i Norge for kortere eller lengre tid. Utlendinger som motarbeider rettsstatens prinsipper tillates ikke adgang til riket.

DLF holder retten til å søke lykken som absolutt og ukrenkelig. Dette innebærer at enhver må ha rett til å bosette seg i det land man selv ønsker såfremt man respekterer landets konstitusjon og lover, og kan finne seg et levebrød ved egen hjelp. Som en konsekvens av dette mener DLF at det bør eksistere full bevegelsesfrihet mellom land for fredelige mennesker. Staten skal ikke forhindre personer i å bevege seg inn i eller ut av landet, midlertidig eller permanent, så lenge de ikke anses for å være en trussel mot landets borgere.

Tilsvarende vil utlendinger som ikke vil respektere konstitusjonen, ikke ha adgang til riket. Spesielt for den nåværende situasjon vil islamister, muslimer som søker å styrte den sekulære statsmakten i Vesten og innføre et teokratisk tyranni, ikke ha adgang til riket.

Enhver vil ha rett til å følge sin egen kulturs sed og skikk, så lenge denne ikke er direkte i konflikt med landets lover. Staten og dens institusjoner skal ikke på noe vis ta spesielle hensyn, eller særbehandle utvalgte religiøse eller kulturelle grupper. Det amerikanske idealet om smeltedigelen, der alle raser og kulturer integreres i vertslandets felles kultur, er DLFs ideal i slike spørsmål.

17.1 Dagens innvandringspolitikk

Begrensninger på innvandring er en krenkelse, ikke bare av innvandrernes rettigheter, men også rettighetene til de av landets borgere som ønsker å ansette, selge eller leie ut til dem.

Dagens innvandringspolitikk har en lang rekke svært uheldige konsekvenser. Ordningen med allmenn rett til statlig velferd kombinert med lave straffer for kriminelle handlinger gjør at en stor del av de innvandrerne som kommer til Norge kommer hit for å utnytte sosiale støtteordninger og/eller for å leve av kriminell virksomhet.

Dagens ordning har også medført at enkelte kan tilbringe flere år på asylmottak, noe som kan være svært skadelig for dem. Dagens strenge regulering av innvandring har også ført til slike ting som menneskesmugling og proforma-ekteskap. Utnyttelse av ulovlige innvandrere, særlig til prostitusjon, men også i mer normale arbeidsfor-

hold hvor ulovlige innvandrere blir utnyttet og ikke har noen mulighet til å ta sine problemer opp med rettsapparatet, forekommer også. En politikk som kombinerer fri innvandring med strenge straffer for kriminelle, legalisering av narkotika og avvikling av statlige støtteordninger spesielt beregnet på innvandrere, vil løse alle disse problemene.

17.2 Fordeler ved innvandring

Den største fordelen ved innvandring er økt mengde arbeidskraft, noe som fører til øket verdiskapning og større velstand, og økt kulturelt mangfold. Det er ikke korrekt at innvandrere «stjeler» jobbene fra landets borgere og forårsaker en reduksjon i levestandarden. Innvandring fører til økt arbeidsdeling, både ved at innvandrere med spesialisert utdanning fyller jobber hvor vi mangler kvalifisert arbeidskraft i Norge, og ved at de tar jobber som mange nordmenn ikke vil ha. Innvandrere er også som regel flinke til å starte nye bedrifter, og de skaper også på denne måten større velstand. Innvandrere øker også den generelle økonomiske aktiviteten. Innvandring er altså bra for økonomien.

17.3 Integrering

Innvandrere bør etter DLFs mening ikke møte noen spesielle tiltak eller hindringer utover det som gjelder alle borgere i riket. Det står enhver fritt å tilpasse seg den norske kultur i større eller mindre grad, eller å beholde sin egen kultur i den grad denne er forenlig med Norges lover.

Staten og dens institusjoner skal ikke på noe vis ta spesielle hensyn, eller særbehandle noen religiøse eller kulturelle grupper. Skikker og adferd som er i strid med Norges lover tolereres ikke, og kulturell bakgrunn gir ingen særrettigheter. Det vil altså være visse kulturelle grupper som ikke vil kunne leve lovlig i Norge dersom de følger sine skikker fra hjemlandet.

Enhver innvandrer har dog plikt til å sette seg tilstrekkelig inn i landets lover og ordninger, slik at han kan opptre som et selvstendig rettssubjekt. Likeledes må enhver innvandrer sørge for tilstrekkelig midler til sitt livsopphold på lovlig måte.

17.4 Lojalitet til konstitusjonen

Enhver innvandrer eller asylsøker som søker langvarig opphold i riket må erklære sin troskap til konstitusjonen med dens idealer om den liberale, sekulære rettsstat forankret i Vestens verdier.

Dette overordnede prinsippet skal forhindre at grupper som er fiendtlig innstilt til den liberale rettsstat kan ha lovlig opphold i Norge. Medlemmer av religiøse retninger som ikke anerkjenner sekulær lovgivning har således ikke adgang til riket.

17.5 Støtteordninger

Staten yter i dag støtte gjennom en rekke støtteordninger til innvandrere og flyktninger, spesielt rettet mot antatt svake aktører. DLF vil avvikle alle slike ordninger. Dette vil eliminere den nokså utstrakte veldferdsturismen som i dag finner sted. Unntak fra dette er asylinstituttet, der en enkel form for understøttelse gis.

17.6 Asylinstituttet

Utlendinger som er i akutt fare for å bli utsatt for alvorlige rettighetskrenkelser i hjemlandet kan gis asyl i Norge. Dette medfører beskyttelse mot utlevering til hjemlandet og i spesielle tilfeller ekstra politimessig beskyttelse i Norge.

Asylsøkere plasseres i lukkede leire inntil deres identitet og historie er verifisert og godkjent.

Den som innvilges asyl bosettes i meget enkle forhold på statens bekostning for en kortere periode. Standard på bosetningen vil ikke være sammenlignbar med den øvrige standard i samfunnet, da hensikten med asylinstituttet er beskyttelse mot akutte trusler i hjemlandet. Den som er innvilget asyl står fritt til å søke lykken på samme måte som øvrige innvandrere, og kan bosette seg og ta arbeid som dem.

17.7 Statsborgerskap

Utlendinger kan etter søknad motta norsk statsborgerskap etter ti års kontinuerlig opphold i riket, ferier o.l. unntatt. Forutsetningen for å komme i betraktning er at søkeren har vist godandel, såvel i Norge som i opphavslandet, og har fulgt lojalitetsprinsippet til konstitusjonen.

Søkere kan således nektes statsborgerskap selv om de har plettfriandel, dersom de i skrift, tale eller handlinger har tatt til orde for omstøtelse av styreformen.

Mindre forseelser vil ikke nødvendigvis føre til nekt av statsborgerskap, dersom det kan godtgjøres at søkeren har gjort opp saken. Ei heller vil lovbrudd i opphavslandet som ikke regnes som lovstridige i Norge, føre til nektelse av statsborgerskap.

Statsborgerskapet kan tilbakekalles dersom forutsetningene viste seg å være uriktige, eller at troskapen til konstitusjonen ikke overholdes.

DLF vil

- *at alle som vil komme til Norge for å arbeide, skal kunne komme*
- *avvikle alle offentlige støtteordninger som er spesielt rettet mot innvandrere*
- *at innvandrere som vil bli norske statsborgere skal avlegge en troskapsed til konstitusjonen*

Kapittel 18

Kultur

Kultur er et viktig område som bør være uten innblanding fra staten og politikerne.

Kultur er svært viktig element i menneskers liv: å utfolde seg og å få opplevelser innen felter som film, musikk, teater, litteratur, dans, opera, osv. er en stor verdi for alle mennesker. Men man har ingen krav på at andre skal betale for ens kulturopplevelser. DLF vil derfor gå inn for en avvikling av alle statlige bidrag til kulturlivet.

18.1 Et fritt kulturliv

DLF mener altså at staten ikke bør ha noe kulturbudsjett. Kulturen i et samfunn utvikler seg utvilsomt til beste for innbyggerne når den får utvikle seg i det fri – etter utøvernes trang til å uttrykke seg og samtidig etter hva publikum ønsker å verdsette. Hvordan politikerne og byråkratene ønsker at kulturlivet helst bør arte seg eller se ut er et anliggende som DLF ikke finner grunn til å legge vekt på. Historien viser dessuten at politikeres tukling med kulturlivet, via bevilgninger, skolepensa m.m., vanligvis har maktpolitiske formål – det gjelder å forme mennesker i et bestemt bilde. DLF ønsker således hverken å bremse eller støtte bestemte kulturytringer, det vil vi overlate til det interesserte publikum.

DLF mener altså at kunsten og kulturen bør være fri og uavhengig av offentlig overformynderi via bevilgninger hentet ut av skattebetalernes lommer. De kulturinstitusjoner som er drevet av det offentlige bør privatiseres ved at de overlates til dagens styrer, og at de offentlige bevilgninger gradvis reduseres over f.eks. en tiårsperiode.

DLF vil

- *ha et kulturliv som er fritt og uavhengig av de bevilgende myndigheters forgodtbefinnende*
- *avvikle all offentlig drift av kinoer, gallerier, biblioteker, teatre, etc.*

Kapittel 19

Religion

Et fritt samfunn har full religionsfrihet, og staten er uavhengig av enhver religion.

Grunnloven av 1814 sikrer alle nordmenn religionsfrihet, men allikevel er ifølge paragraf 2 den evangelisk-lutherske religion statens offentlige religion. Dette innebærer at Grunnloven pålegger de innbyggere som bekjenner seg til denne religionen å oppdra sine barn i denne, og at mer enn halvparten av medlemmene i regjeringen må bekjenne seg til denne religionen. Norges statskirkeordning sikrer altså at en bestemt religion blir sterkt favorisert av staten.

En religion er ifølge Caplex et «system av ideer og handlinger knyttet til troen på at høyere makter, guder, styrer menneskenes liv.» Dette er nok ikke helt dekkende, det finnes religioner som ikke dyrker guder; men det som er det essensielle ved religioner er at de forfekter irrasjonalitet og selvoppofrelse, og krever at det enkelte menneske skal underordne seg en større helhet. Denne helheten er ofte, men ikke alltid, en gud.

19.1 Religion og samfunn

I tidsperioder og i områder hvor religioner har stått sterkt, har det alltid vært fattigdom, ufrihet, og diktatur. Ulike religiøse grupper har også svært ofte vært i meget voldelige konflikter med hverandre («religionskrig»). I tidligere tider sto kristenheten for undertrykkelse og terror (inkvisisjon, heksebrenning), mens i dag ser vi at terrorister utfører sine grusomme aksjoner med andre religioner, som oftest islam, som begrunnelse.

Kristendommen står relativt svakt i Norge (og i Vesten) i dag, men vi ser at den gamle religionen islam er på fremmarsj. I de områder hvor islam står sterkt har den medført diktatur, kvinneundertrykkelse og fattigdom. (Det er ikke overraskende at mange mennesker har flyttet fra disse områdene og til det langt mindre religiøse og dermed langt mer velstående og harmoniske Europa.)

I Europa i dag er det anslagsvis omkring 30 millioner muslimer. De har dels kommet til Europa for å få del i den velstand som er mulig i land som ikke er dominert av noen religion, og vi ønsker alle som er kommet til Vesten for å arbeide, velkommen. Men noen av disse muslimene er islamister (islamister er muslimer som ønsker å spre islam, og å angripe islams motstandere, med vold og terror). Islamister har i de siste 25 år utført et meget stort antall terrorangrep mot Vesten, og Vesten må derfor

forsvare seg mot dette. Derfor bør alle miljøer hvor det kan finnes islamister, overvåkes. Islamisme må betraktes som en kriminell konspirasjon, og mistenkte islamister må derfor stilles for retten.

19.2 En ny religiøs bevegelse

Nå har det i de siste tiår i Vesten dukket opp en ny bevegelse som står svært nær de gamle religionene. Den dyrker ikke guder, men den er irrasjonell, den forfekter selvoppofrelse, og den krever at mennesket skal underordne seg en større helhet, og den kommer med dommedagsprofetier: vi tenker på miljøbevegelsen.

Miljøbevegelsen står for en helhetlig ideologi som innebærer at mennesket ikke skal utnytte naturen til eget beste, men at mennesket først og fremst må underordne seg det økologiske systemet. Miljøbevegelsen ønsker at mennesket ikke skal benytte seg av nyttige ting som atomkraft, gasskraft og vannkraft, at mennesket kun i liten grad bør utnytte naturgitte ressurser, at mennesket ikke må utnytte bioteknologi for å forbedre menneskers liv, osv.

Miljøbevegelsen hevder at den industrielle revolusjon og den kraftige velstandsøkning den medførte har vært en forbannelse for mennesket, og at vi isteden bør leve «i pakt med naturen» med en langt lavere levestandard enn den vi har i dag. La oss for å unngå misforståelser nevne at det eneste virkelige miljøproblemet som finnes er forurensning, og dette problemet kan kun løses ved at man har en veletablert eiendomsrett som beskyttes av staten. Det finnes også personer i miljøbevegelsen som kun er opptatt av at vi skal ha et rent miljø (et ønske vi i DLF selvsagt deler), men disse er ikke de drivende kreftene bak miljøbevegelsen.

De store miljøproblemer som miljøbevegelsen har fokusert på – ressurskrise, drivhuseffekten, osv. – er ikke reelle problemer. Kun dagens sterkt utbredte irrasjonalitet, både i og utenfor miljøbevegelsen, gjør at miljøbevegelsen stadig kan snakke om disse fiktive problemområdene.

Sannheten er at dersom det blir mindre av en nyttig ressurs, vil prisen stige. Dette vil føre til at etterspørselen etter den, og dermed forbruket av den, vil synke. Siden prisen stiger, vil det også være mer lønnsomt å benytte alternativer, og det vil også være penger å tjene på å utvikle nye ressurser.

Mht. drivhuseffekten baserer miljøbevegelsen seg på det såkalte «føre-var»-prinsippet, som, slik det brukes av miljøbevegelsen, er et klart irrasjonelt prinsipp. Sannheten er at klimaet har skiftet til alle tider, at klimasvingninger er et helt naturlig fenomen, og at det er lite eller intet mennesket kan gjøre for å forandre på dette. Tiltak som evt. skal iverksettes for å forhindre «den menneskeskapte globale oppvarmingen» vil helt sikkert medføre stor skade for økonomien, dvs. for vår velstand, og vil like sikkert ikke ha noen innvirkning på klimaet overhodet.

Som andre irrasjonelle og religiøse grupper har også miljøbevegelsen stått bak

terroraksjoner, men i Norge har vi heldigvis opplevet få slike. I andre land, derimot, spesielt i USA, er i de siste årene en rekke terrorangrep blitt utført av medlemmer av miljøbevegelsen.

Det er tydelig at de verdier religioner står for ikke er med på å gi samfunn velstand, fred og harmoni, snarere tvert i mot. DLF anser at alle irrasjonelle bevegelser, og spesielt, alle religioner, har en negativ innflydelse på menneskers liv. DLF ønsker altså å bekjempe religiøse miljøers motstand mot alle typer inngrep i naturen. I religiøse miljøer finner vi ofte motstand mot bioteknologi, motstand mot retten til selvbestemt abort, motstand mot gasskraft og atomkraft, motstand mot industriutbygging, osv. I motsetning til de religiøse er altså DLF er en sterk tilhenger av alt dette.

DLF er dog tilhenger av frihet, og vi mener derfor at enhver skal ha rett til å praktisere den religion han måtte ønske. DLFs ønske er selvsagt ikke å forby noens fredelige utøvelse av sin religion, det vi ønsker er at ulike typer irrasjonalitet ikke skal påvirke statens lover, regler og bestemmelser.

DLF vil

- *sikre full religionsfrihet for alle som praktiserer sin religion på fredelig vis*
- *oppheve Statskirken*
- *fjerne fra Grunnloven alle bestemmelser som favoriserer en bestemt trosretning*
- *i lovverket likestille alle religioner*
- *oppheve alle forbud mot blasfemi*
- *at alle miljøer hvor det kan planlegges terroraksjoner skal overvåkes*

Kapittel 20

Utenriks- og sikkerhetspolitikk

Staten skal føre en aktiv utenriks- og sikkerhetspolitikk med sikte på å trygge Norges interesser militært og politisk. Vi bør bygge/vedlikeholde sterke allianser med våre venner, og bidra til å isolere tyrannier.

20.1 Sikkerhetspolitikk

Sikkerhetspolitikken skal ta sikte på å sikre Norge militært mot fiender, og å sette oss i stand til å hevde vår suverenitet med styrke over hele landets territorium. Den skal ivareta den asymmetriske trussel som vi ser i dag, såvel som Norges interesser i tradisjonelle mellomstatlige konflikter.

Det bør ikke være noe mål for Norge å involvere seg i konflikter som ikke har strategisk betydning for Norge, og det nåværende fokus på internasjonale operasjoner i NATO- eller FN-regi må endres.

Norges viktigste allierte er USA, England, Israel og de nordiske land, samt de nye østeuropeiske demokratiene. Norges viktigste fiender er de fascistiske og islamistiske regimene i Midt-Østen, spesielt Iran.

DLF mener at Norge skal ha et sterkt militært forsvar basert på frivillige vervede mannskaper.

20.2 Utenrikspolitikk

Utenrikspolitikken skal ta sikte på å bygge og opprettholde allianser med siviliserte land, dvs. land som deler vårt verdigrunnlag. Land som utgjør en konkret trussel mot Norge og våre allierte bør isoleres militært, økonomisk og kulturelt. Land som har et annet verdigrunnlag, men som ikke er en trussel mot Norge, bør behandles med kjølig distanse.

20.3 Trusselbildet

Sikkerhetspolitikken er ikke kun relatert til mellomstatlige konflikter, da den nåværende hovedkonflikten (Vesten vs. militant islam) er av en annen karakter. Vi anser den kommunistiske trusselen for nedkjempet, selv om det fortsatt finnes enkelte gjenlevende kommunistdiktaturer.

Vår nåværende hovedfiende er militant islam, dvs. de grenene av islam som med vold vil innføre et totalitært, religiøst styre. Disse er hovedsaklig ikke-statlige organisasjoner som opererer med støtte av visse land, spesielt Iran. Vi betrakter de landene

som støtter og tillater terrorvirksomhet mot Vesten som våre direkte fiender, og anser dem som legitime militære mål.

20.4 FN

FN likestiller siviliserte land og tyrannier, og er derfor en umoralsk institusjon. FN-paktens paragraf 2.1 sier: «The Organization is based on the principle of the sovereign equality of all its Members». Dette prinsippet tas fullt ut på alvor, og viktige posisjoner i FN-systemet tildeles etter ansiennitet, uten hensyn til landenes meritter. Sikkerhetsrådet, komiteen for menneskerettigheter, den internasjonale domstolen, o.l. har således deltagere fra de verste regimer på kloden. FN-systemet kan ikke reformeres før denne grunnleggende likebehandling av alle land forkastes.

FNs mål er å bli en global, sosialistisk regjering, og FN arbeider målbevisst for å nå dette målet ved en langsiktig overføring av myndighet fra medlemslandene til FN.

De første 19 paragrafer i FNs Menneskerettighetserklæring er i hovedsak i samsvar med prinsippet om individers rettigheter, som DLF støtter, men fra og med paragraf 20 inneholder erklæringen såkalte positive rettigheter, dvs. kunstige rettigheter av en klart sosialistisk karakter, og disse «rettighetene» innebærer at mennesker har krav på ting som må fremskaffes av andre. Disse «rettighetene» er uforenelige med de virkelige rettighetene som er omtalt i de første 19 paragrafer, og de er da selvsagt ikke forenlige med et fritt samfunn.

FNs sosiale arbeid er preget av hensiktsløse internasjonale overføringsprosjekter hvor man ikke griper fattigdomsproblemene ved roten, men tvert om styrker og sementerer de strukturene som i utgangspunktet skaper fattigdom.

FN tiltar seg myndighet til å definere hvilke kriger og konflikter som er legitime basert på rene flertallsavgjørelser i Sikkerhetsrådet. Slike avgjørelser vil i FN ikke bli basert på noen moralsk bedømmelse av de stridende parters legitimitet, og FN tar da regelmessig side med den aggressive og usiviliserte part. Dette har spesielt vært tydelig de senere år, da spørsmålet om hvorvidt det var riktig å avsette det irakiske terrorregimet ble gjort til et spørsmål om hva FN vedtok.

Denne moralske og politiske relativismen er utelukkende til skade for de frie nasjoner, og gir diktaturene en aksept som DLF finner totalt uakseptabel.

FN oppnår ingen av sine opprinnelige, og til dels høyverdige, mål, og sinker arbeidet med å isolere og avvikle tyranniske regimer. DLF vil derfor melde Norge ut av FN.

20.5 EU/EØS

EU har for lengst forlatt sitt opprinnelige mål om å være en stor europeisk frihandelszone. Dagens EU er et meget kort skritt fra å være en føderasjon av europeiske stater, med felles myntenhet, forsvar, sosial-, skatte- og utenrikspolitikk. Også poli-

tiet er i EU-landene svært samordnet med gjensidig obligatorisk utlevering av egne statsborgere til andre EU-land.

EU er i meget stor grad preget av sosialdemokratisk tenkning, og det foretas enorme overføringer mellom landene. Et meget stort byråkrati bygges opp, så vel i EU som i de enkelte landene, og det er en svært omfattende reguleringsiver på alle nivåer.

EU har også en uttalt ambisjon om å motvirke og motarbeide USA, og samarbeide med ikke-demokratiske blokker for å sperre for amerikansk innflydelse. DLF er meget sterkt imot en slik tankegang, og anser den alene som tilstrekkelig grunn til å si nei til dagens EU.

For frihetstilhengere er EU en overflødig institusjon. Alle land bør innføre ensidig tollfrihet og frihandel, og ved overgang til gullstandard eller en tilsvarende markedsbasert valuta vil transaksjonskostnader over landegrenser bli tilnærmet eliminert. EUs omfattende overføringer, subsidier og «utviklingsprosjekter» er velferdsstatstiltak som utelukkende er av det onde, og bør derfor avvikles. Likeledes bør den omfattende reguleringen av all økonomisk aktivitet i EU avvikles.

DLF vil derfor gå imot norsk medlemskap i EU, og vil på sikt arbeide for å avvikle EØS-avtalen. DLF vil erstatte denne med ensidig tollfrihet og frihandel.

20.6 NATO

NATO var i flere tiår etter annen verdenskrig vår solide garanti mot sovjetisk aggresjon. NATO var basert på et sterkt transatlantisk samarbeid, og nå som tidligere er våre interesser sammenfallende med de britiske og amerikanske interesser i større grad enn de øvrige NATO-land.

Det endrede trusselbildet gjør det akutte behov for sterkt NATO-nærvær på nordflanken mindre enn tidligere, men det er ikke på noen måte slik at freden er sikret for all fremtid.

DLF vil opprettholde dagens NATO-medlemskap og motarbeide en svekkelse av NATO til fordel for EU på den europeiske scene.

20.7 U-hjelp

DLF er imot statlig uhjelp. DLF konstaterer at u-hjelpen som vestlige land har gitt i stort omfang de siste tiår i svært liten grad har vært til reell hjelp for mottagerne, og som regel har den vært skadelig. Å gi penger for å redusere fattigdom har ingen effekt; slike ordninger gjør mottakerne avhengige av støtte og hjelp, og fører derfor til at mottakeren passiviseres. Det blir også vanskeligere å etablere et eget næringsliv når det stadig kommer «gratis» varer og tjenester fra utlandet. Dessuten vil u-hjelpen føre til utbredt korrupsjon. U-landene kan kun bli velstående dersom de har en samfunnsorganisering som i stor grad innebærer respekt for eiendomsretten, og har et rettsapparat som effektivt beskytter denne.

U-landsgjelden er et resultat av at vestlige lands banker har gitt lån til regjeringer i u-land, ikke etter en solid kredittvurdering, men etter pålegg fra regjeringene i de rike landene. I mange tilfeller har regjeringene i u-landene ikke benyttet disse midlene til investeringer som kunne gi avkastning, midlene er i stor grad gått til u-landspolitikernes prestisjeprojekter eller til de samme politikernes private bankkonti. Denne gjelden må betales, enten av skattebetalerne i u-landene, eller, hvis gjelden «ettergis», av skattebetalerne i de landene hvis regjeringer har stått for lånene.

DLF vil

- *ha et sterkt militært forsvar*
- *avvikle verneplikten*
- *ha sterke allianser med naturlige samarbeidspartnere*
- *melde Norge ut av FN*
- *gå imot norsk medlemskap i EU*
- *avskaffe all statlig u-hjelp*

Etterord: Kun frihet kan gi et samfunn med fred, harmoni og velstand

Den som nå har lest DLFs program vet at det tar utgangspunkt i frihet, individets rett til å styre sitt liv, og dette temaet er programmets røde tråd.

I de enkelte kapitlene gjøres det rede for hva DLF mener med frihet på en rekke konkrete områder av samfunnslivet, områder som i dag er belastet med et utall politiske/byråkratiske reguleringer, eller med direkte forbud og tvang. Leseren vil ha oppdaget at DLF bygger sin politikk på noen få hovedpilarer, hvorav uinnskrenket eiendomsrett er den aller viktigste.

Borgerne er i dag så vant til å være uten valgmuligheter på en rekke viktige områder, at tanken på å skulle ta ansvar for det staten tidligere har tatt på seg vil virke fremmed på svært mange.

Mange hevder av den grunn at frihet gir kaos. Men er det ikke slik at det er dagens system som gir kaos? Tenk på den jungelen av lover og regler og skjemaer man må trenge igjennom for f.eks. å bygge et hus? Hvem er det som klarer å ha oversikt over støtteordningene i landbruket? Hva med de stadig skiftende skattereglene som fører til at hver enkelt skattebetaler nærmest må være ekspert på skatteloven for å få med alle de fradrag som er tillatt? Hvem er det som klarer å følge alle de lovene på de over 3000 sidene i Norges Lover som angår dem? Hva med alle de vilkårlige byråkratiske avgjørelsene som rammer folk flest på en rekke samfunnsområder, truffet i medhold av et overkomplisert og detaljert regelverk, der skjønnsmessige vurderinger fører til stor forskjellsbehandling av folk?

Så man ser tydelig at det er statlig styring og innblanding som gir kaos. Frihet gir, som de som har lest DLFs program nå vet, enkelhet og oversikt.

Helsevesenet er i dag offentlig (bortsett fra et mindre antall private klinikker og behandlingstilbud) og staten finansierer dette slik at det er «gratis». DLF vil finansiere dette ved hjelp av et konkurransedrevet forsikringsmarked, og privatisere helsevesenet. Vil ikke dette føre til kaotiske tilstander? Hva med de som av ulike grunner ikke tegner forsikringer? Må de gå til grunne, som enkelte i dag hevder? Slike forsikringer er bare for «de rike» hevdes det av mange. Det de glemmer er at vanlige lønnstakere i dag betaler nærmere 70% av sin inntekt i skatt, moms, bensinavgift, bilavgifter og en lang rekke andre avgifter.

Det kan være vanskelig å forestille seg det økonomiske handlingsrommet man får dersom man får beholde all inntekt selv! Da kan man velge mellom konkurrerende alternativer både innen sykeforsikringer, uføreforsikringer og pensjonsforsikringer.

DLF baserer seg på ideen om veldedig virksomhet for de som av ulike årsaker

ikke makter å forsikre seg selv, og veldedighet er sosialistenes hat-ord nummer én. Men det eneste som er forenlig med frihet er nettopp frivillighet!

Og i et fritt samfunn kommer frivilligheten til å blomstre sammen med en stigende privat velstand.

DLF mener det ikke er det samme som kaos å ha flere alternativer å velge mellom. Som følge av tradisjonelle sosialdemokratiske ideer hadde man tidligere kun én leverandør av strøm, det nærmeste kommunale kraftverk. I dag kan man ved en enkel telefon skifte leverandør dersom man finner en som er billigere. Hvor kaotisk er dette? Det samme sosialdemokratiske idégrunnlag begrenset oss til én radio- og TV-stasjon, nemlig NRK. I dag er NRK bare ett av mange tilbud, og ingen snakker om kaos i eteren! Sosialdemokratiet ga oss Telegrafverket, senere Televerket, og til slutt Telenor. I dag kan man knytte seg til verden via telefon og Internett uten å gå veien om noe telemonopol i det hele tatt. Hvor kaotisk er dette? Sosialdemokratene måtte motstrebende innse at deres ideer også tapte på denne skansen, og ble drevet til å tillate valgfrihet innen telekommunikasjoner.

De som slutter seg til sosialdemokratisk tankegang vil alltid danne baktroppen på veien mot større frihet.

Når nye og bedre ideer vinner tilslutning driver dette dem fremover skritt for skritt, og de vil for hvert skritt stritte imot. «Vi vet best hva som er bra, og hva som er dårlig for folk» sier disse formynderne. De har i det siste måttet oppgi mange av sine skanser. Men der er flere skanser å erobre! DLF er frihetens forpost. DLF regner ikke med noe valgskred i sin favør denne gang, men partiet stiller til valg for å spre sine ideer. Disse ideene er radikalt forskjellige fra de øvrige stortingspartienes ideer. De øvrige partier oppfatter politikk som måter å administrere velferdsstaten på, derfor er det så få ting som skiller dem ad.

DLF vet at det er ideene som styrer verden, og når velferdsstaten langsomt og sikkert fører til stagnasjon og stadig dårligere tjenester, trengs helt nye ideer. DLF tilbyr disse ideene: vi vil ha frihet fremfor formynderi, og vi vet at dette er det eneste grunnlag på hvilket man kan bygge et samfunn med fred, harmoni og velstand.

GODT VALG!

Tillegg A

Prinsippprogram

A.1 Grunnleggende prinsipper

DLF er et liberalistisk parti som bygger på opplysningstidstradisjonen, den sekulære vestlige kulturarven og vestens verdier.

Dette innebærer: Troen på fremskrittet og fornuften, og retten til å søke lykken. Vesten står for frihet og sivilisasjon, mot barbari og ufrihet. Dette er vestens kjerne. Et sivilisert samfunn er et samfunn preget av at sosialt samkvem er basert på respekt for individers rettigheter og fravær av initiering av tvang.

DLF står for disse verdiene og denne kulturen i en eksplisitt og rendyrket form.

Mennesket må kunne planlegge og fungere langsiktig for å oppnå personlige, moralske og økonomiske verdier. Siden mennesket lever av sin fornuft må det ha frihet til å tenke og til å søke lykken. Ethvert enkeltmenneske må være fri til å oppnå sine verdier og realisere seg som menneske.

Det grunnleggende i DLFs moralske visjon er prinsippet om at ethvert individ er et mål i seg selv, og ikke et middel for andres mål. Dette er urokkelig, uansett hvem som gjør krav på den enkeltes liv og verdier, om de så kaller seg staten, kirken eller samfunnet.

Det samfunnssystemet som er i tråd med disse moralske prinsipper er kapitalisme. Det hviler på rasjonell egeninteresse, hvor individet styres av lojaliteten til det beste i seg selv og ambisjonen om å forbedre sitt liv. Den enkeltes liv tilhører personen selv, og hvert individ bør leve sitt liv i samsvar med dette. Hver enkelt bør betrakte sitt liv som en uerstattelig verdi, og kapitalismen gir mennesket denne muligheten. Livet er en verdi som verken bør ofres eller skusles bort. Under kapitalismen har den enkelte fullt juridisk, moralsk og økonomisk ansvar for sine valg.

Kapitalismen er det eneste rettferdige samfunnssystem, fordi det innebærer at en gir verdi for verdi ved gjensidig samtykke og til gjensidig fordel. Kapitalismen er det system som setter moral i høysetet, hvor rasjonell tenkning, produktivt arbeide og moralsk ambisiøsitet belønnes.

For å muliggjøre DLFs moralske visjon må samfunnet organiseres slik at individers rettigheter, inkludert eiendomsretten, er absolutte og ukrenkelige. Mennesket må tenke og handle for å opprettholde og fremme sitt liv, og eiendomsretten er retten til å disponere fruktene av sin egen tenkning og handling.

Mennesker har rett til liv, til frihet, til å søke lykken, og til trygghet for sin eien-

dom. Statens legitimitet oppstår som følge av menneskets behov for beskyttelse av disse rettighetene. Dette er statens eneste legitime funksjon.

I tråd med dette er DLF tilhenger av nattvekterstaten og laissez-faire kapitalismen. Dette er det eneste moralske samfunnssystem og det eneste som er i samsvar med menneskets natur som rasjonelt vesen.

A.2 Rettsstaten

Statens eneste legitime oppgave er å beskytte rettigheter. Et menneskes rett til sitt eget liv er den grunnleggende rettighet som alle andre rettigheter bygger på. Bare enkeltindivider har rettigheter, stater har ikke rettigheter. En rettighet er retten til å handle etter sin egen vurdering uten inngripen fra andre mennesker eller fra staten. En rettighet er bare retten til å handle, det er ikke en rett til å kreve goder fra andre mennesker eller fra staten. Barn har dog krav på beskyttelse og underhold fra sine foreldre. Når mennesker setter barn til verden påtar de seg derfor et stort ansvar som de er forpliktet til å følge opp frem til barnet er blitt et voksent individ i stand til å ta vare på seg selv.

DLF mener at alle mellommenneskelige forhold skal være frivillige. Hvert enkelt individ skal ha frihet til å handle, så lenge det ikke initierer tvang mot andre mennesker. Bruk av fysisk makt er bare riktig mot de som initierer bruk av den. Staten skal sikre at det er fravær av tvang i samfunnet ved at den håndhever og beskytter individers rettigheter, om nødvendig med fysisk makt. Den som krenker individers rettigheter er kriminell og skal straffes, og straffen skal utmåles etter proporsjonalitetsprinsippet.

DLF ønsker at statens styreform skal være republikk. Den utøvende, den lovgivende og den dømmende makt skal være atskilte og regulert av en grunnlov. DLF er motstander av demokrati forstått som ubegrenset flertallsstyre, fordi dette er det samme som flertallsdiktatur. DLF ønsker at grunnloven skal sette grenser for statens makt for dermed å hindre at staten krenker borgernes rettigheter. Den lovgivende forsamling og republikkens president skal velges av folket.

Alle lover må være objektive og objektivt begrunnet. At de må være objektive betyr at det må være mulig å vite klart hvilke handlinger som er forbudt, og hvorfor, før man utfører en handling. At de må være objektivt begrunnet betyr at de må være i overensstemmelse med, og laget for å beskytte, individers rettigheter.

Statens autoritet og legitimitet kommer fra samtykke fra dens borgere. Staten skal derfor være borgernes tjener for helt bestemte formål. Staten skal bare kunne utføre de handlinger som er eksakt enumerert som tillatt i grunnloven. Enkeltindivider skal kunne gjøre hva de måtte ønske, unntatt det som er forbudt ved lov. Staten skal fungere som en regelstyrt maskin, hvor statens tjenestemenn er bundet av regler i alle sine offisielle handlinger. Dette skal sikre at alle borgere blir behandlet objektivt og

likt. Alle er like for loven.

Den lovgivende forsamling skal ikke kunne gi lover som er i strid med individers rettigheter. Hvis dette skulle skje, er det høyesteretts oppgave å kjenne slike lover ugyldige. Prinsippet om individers rettigheter må derfor være klart definert i grunnloven.

Det skal eksistere full avtalefrihet. Hvis det oppstår uenighet om hvordan avtaler skal forstås, er det rettsvesenets oppgave å avgjøre hva som er rett. Det betyr at staten også skal kunne opptre som en arbitrator mellom ærlige, men uenige personer/organisasjoner.

A.3 Statens oppgaver

Det er kun noen få samfunnsoppgaver som naturlig faller inn under statens ansvar. Dette er forsvar, politi og rettsvesen. Regjeringens oppgave er å administrere disse feltene.

For å sikre folks trygghet og deres rett til liv og frihet samt eiendomsrett, ønsker DLF klare lover og et effektivt politi- og rettsvesen. Det er lovverkets oppgave å sikre enkeltmenneskets grunnleggende rettigheter mot overgrep. Lovene skal være et sett kjøreregler som skal sikre individene i samfunnet lik og rettferdig behandling. Det er absolutt nødvendig at lovene er nøytrale i forhold til religion og livssyn forøvrig. Ingen skal ha noen særfordeler på grunn av sin tro, politiske oppfatning, etniske tilhørighet, opphav og lignende. Staten skal garantere alle at deres frihet blir forsvart mot overgrep uten at det stilles krav til personlig økonomi eller status.

Lovverket skal begrenses til et minimum, og skal ikke være til hinder for at enkeltmennesker skal kunne handle fornuftig og rasjonelt så lenge andre individers rettigheter ikke krenkes. Den som bryter loven skal straffes av staten. Straffen skal være et uttrykk for rettferdighet, og ha individual- og allmennpreventiv hensikt.

Overvåking av landets innbyggere må begrenses til et absolutt minimum, og må da kun være rettet mot grov kriminalitet eller virksomhet som truer landets selvstendighet og frihet, så som utenlandsk spionasje eller terrorvirksomhet. Slik overvåking skal i hvert enkelt tilfelle godkjennes av en domstol etter strenge kriterier.

DLF ser nødvendigheten av et sterkt og effektivt forsvar som kan oppfylle de norske sikkerhetspolitiske målsettingene. Forsvaret må baseres på frivillig vervede mannskaper. DLF anser at enhver norsk statsborger har rett til å være med på å forsvare sin egen og sitt lands frihet. Et sterkt og effektivt forsvar må bygges opp basert på moderne teknologi, en profesjonell ledelse, bruk av frivillig vervede mannskaper, samt samarbeid med vennligsinnede land og allianser.

A.4 Åndsliv og næringsliv

DLF legger avgjørende vekt på at det enkelte individ skal ha frihet til å tenke og til å handle, siden disse to sfærer – den åndelige og den materielle – ikke er atskilte, men

hører intimt sammen. DLF vil derfor ha et fullstendig fritt åndsliv og et fullstendig fritt næringsliv.

Åndslivet – som omfatter skole, universiteter, forskning, kultur, presse, media, livssyn, frivillige organisasjoner – bør være helt uten statlig innblanding; staten skal ikke legge noen hindringer i veien for aktiviteter på dette området, og staten skal heller ikke regulere, støtte eller favorisere noen ideologier eller grupper. Dersom slike grupper støtter eller oppfordrer til kriminelle handlinger, skal staten selvsagt kunne føre tilsyn med dem.

Næringslivet – som gir folk arbeid og som produserer alt vi trenger for å leve og for å leve godt – skal også ha frihet til å skape, frihet til å utvikle nye produkter, frihet til å etablere nye virksomheter, og frihet til å forandre på allerede eksisterende virksomheter, uten at det skal være nødvendig å innhente tillatelser fra myndighetene til dette. DLF ønsker at staten ikke skal legge noen hindringer i veien for fredelige virksomheter, og at staten heller ikke skal favorisere enkelte bedrifter ved å gi dem f.eks. subsidier, støtteordninger, konsesjoner, monopolavtaler eller tollbeskyttelse. Staten skal heller ikke drive eller støtte noen form for næringsvirksomhet.

DLF er tilhenger av full frihandel; nordmenn bør ha rett til å ha alle former for samkvem og handel med innbyggere i andre land uten at staten har noe med dette å gjøre. Unntatt fra dette er forhold som angår rikets sikkerhet, f.eks. militære hemmeligheter. Detaljerte avtaler mellom stater om frihandel er helt unødvendig.

A.5 Forhold til andre stater

Det bør eksistere full bevegelsesfrihet mellom land for fredelige mennesker. Staten skal ikke legge noen hindringer for at personer skal kunne bevege seg ut av eller inn i landet, midlertidig eller permanent, så lenge de ikke er en trussel mot rikets sikkerhet eller landets borgere.

Diktaturer tjener på samkvem med frie land, f.eks. gjennom handel og diplomatisk kontakt. Handel gir dem høyere velstand enn de ellers ville ha hatt, og dette kan medføre at de i større grad kan true frie land. Diplomatsk kontakt gir diktaturer en anerkjennelse de ikke fortjener, og som styrker dem og deres støttespillere ideologisk. Diktaturer er også en potensiell militær trussel, fordi de er rettighetskrenkende. Staten kan innføre diplomatisk og økonomisk boikott av diktatoriske eller totalitære regimer.

For å beskytte innbyggerne må staten ha et militært forsvar som beskytter dem mot angrep og trusler fra andre stater. Et fritt land bør bare gå til krig i selvforsvar for å beskytte egne borgers frihet.

Ansvar for tap av liv og eiendom i krig ligger fullt og helt hos den rettighetskrenkende staten. Den regjering som initierer tvang mot egne eller andre lands innbyggere, er ikke legitim. Når en stat angriper en fri stat, planlegger angrep på en fri stat,

eller støtter grupper som angriper en fri stat, så initierer denne staten tvang mot den frie staten.

Det er ikke i borgernes og landets egeninteresse å frigjøre land som ikke utgjør en trussel mot eget land eller egne borgere. Slike aksjoner vil kun forspille egne borgeres liv og eiendom. Undertrykkende regimer har ingen legitim eksistens, og et fritt land har derfor rett til å benytte militære midler for å fjerne undertrykkende regimer i andre land. Frie land har dog ingen plikt til å frigjøre andre land, dette er en oppgave som først å fremst påhviler det ufrie landets egne borgere.

Ingen grupperinger innenfor en fri stat, enten de er basert på rase, religion eller ideologi, har rett til å opprette en egne stat innenfor den frie statens område. En gruppe mennesker har bare rett til å opprette en ny stat hvis formålet til denne staten er å beskytte individuelle rettigheter, og hvis en slik stat ikke finnes der fra før.

Det Liberale Folkepartiet
Postboks 510 Sentrum
0105 Oslo

www.dlf.info

DLF er et liberalistisk parti
som bygger på
opplysningstidstradisjonen,
den sekulære vestlige kulturarven
og Vestens verdier.

Dette innebærer:
Troen på fremskrittet og fornuften,
og retten til å søke lykken.

Vesten står for frihet og
sivilisasjon, mot barbari og ufrihet.

Dette er Vestens kjerne.

Et sivilisert samfunn
er et samfunn preget av
at sosialt samkvem er basert på
respekt for individers rettigheter
og fravær av initiering av tvang.

DLF står for disse verdiene og denne
kulturen
i en eksplisitt og rendyrket form.